

**JAMES FENIMORE
COOPER ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★**
STOPAŘ

MLADÁ FRONTA 1968

4

ROMÁNOVÝ SEŠIT ZA 3,50 KčS

Mladý plavec Jasper Western — Sladká voda vyhrává ve střelecké soutěži jako první cenu krajkový čepeček a věnuje jej Mabel, hezké dceři seržanta Dunhama. Největší vyhlídky na vítězství měl sice vynikající střelec a zvěd na kanadsko-amerických hranicích Stopař, ten však nechá svého přítele Jaspera vyhrát. Oba jsou do Mabel zamilováni, poznali ji totiž jako odvážnou a milou dívku, když ji doprovázeli po nebezpečné pouti do pevnosti na březích jezera Ontario za jejím otcem. O Mabel má ještě zájem ubytovatel Muir, jehož příznivcem je sám velitel pevnosti major Lundie Duncan. Ten se také za něho přimlouvá u Mabelina otce. Seržant Dunham však o takovém spojení nechce ani slyšet. Muir už byl třikrát ženatý a seržant si mnohem více cení ušlechtilého Stopaře a jeho nejvroucnějším přáním je, aby se Mabel provdala za něho. Mabel je v skrytu srdce nejvíce nakloněna Jasperovi, proto je nanejvýš pobouřena, když jí Stopař prozradí, že Jasper vyhrál soutěž ne zcela právem. Poctivý zvěd však vzápětí vše vysvětlí. Po soutěži se chystá malý oddíl vedený seržantem Dunhamem odplout na vojenskou stanici na Tisíci ostrovech uprostřed jezera Ontario. Dunham si bere s sebou Mabel, Stopaře a svého švagra Capa, jenž přicestoval do pevnosti zároveň s Mabel. Ubytovatel Muir jede s nimi jako dobrovolník; doufá totiž, že během pobytu na ostrově se mu podaří získat Mabelinu přízeň. Kutru Oblaku, na němž se mají přeplavit, velí Jasper Western. Major Duncan byl proti tomu, důvěrně prozradil seržantovi, že dostal anonymní dopis s udáním na Westerna, že je špiónem ve službách Francouzů. Dunham se přítele zastal a rozhořčeně toto obvinění odmítl. Slíbil však veliteli, že bude bdělý a že při prvním podezřelém kroku dá Jaspera spoutat a postaví ho před válečný soud. Dunham se s tím svěřil Stopaři a přizvou na poradu i Mabelina strýce Capa. Seržant spoléhá na to, že v případě Jasperovy zrady by mohl převzít řízení lodi starý zkušený námořník Cap. Dlouho probírají všechny okolnosti svědčící pro Jasperovu vinu i proti ní. Cap Jasperovi nedůvěřuje a svými útoky zviklá i Dun-

hama, jen Stopař stojí neochvějně při svém příteli. Znenadání Cap objeví těsně před kutrem kanoi. Jaké bylo překvapení všech, když v ní uviděli sedět tuskarorského náčelníka Lučihlava a jeho ženu Červnovou rosu! Vždyť to byli Capovi a Mabelini průvodci při putování do pevnosti, kteří je v nejnebezpečnější okamžiku, kdy na ně ze všech stran útočili nepřátelští Mingové, zrádně opustili. Všichni okamžitě pojali podezření, a Stopař začal Lučihlava vyslýchat.

Indián klidně odpověděl, že tenkrát přirozeně musel pomýšlet na vlastní bezpečnost, a proto se ukryl v lesích. Lučihlavova výpověď vypadala sice důvěryhodně, ale seržant ho pro jistotu chce nechat na lodi pod dozorem. Tuskaror naoko souhlasí, v nestřeženém okamžiku však přetne lano, kterým byla jeho kanoe připoutána k lodi, a unikne.

Lučihlavův útěk vrhne nepříznivé světlo na Jaspera Westerna; především Cap se domnívá, že Jasper a Lučihlav jsou spojenci, a přemluví seržanta, aby byl mladý kapitán uvězněn v podpalubí. Velení se ujme sám. Hned zpočátku se ovšem octne ve značných rozpacích, neboť se vyzná jen v plavbě po moři, a ne po jezeře. Sladkovodní plavbě se ostatně vždycky vysmíval, všechno, co se netýkalo oceánu, považoval za méněcenné, a teď nevěděl kudy kam. Jezero Ontario považoval za pouhou louži, ale brzy zjistil, že se nedovede orientovat. Zeptat se Westerna nebo některého námořníka považoval pod svou důstojnost. Zatím se zvedl vítr a kutr byl hnán k pobřeží. Cap zprvu vůbec nevěděl, kde mohou být, ale zanedlouho rozeznali na břehu obrysy pevnůstky i postavy vojáků, dokonce poznali i majora Lundieho Duncana. Přistát však nemohli, nezbývalo jim nic jiného než kutr obrátit a vydat se napospas větru, jenž se mezitím změnil ve skutečnou vichřici.

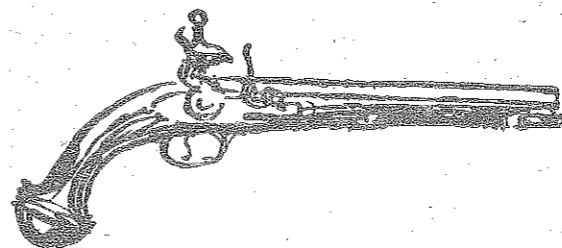
Jasperovým uvězněním trpěla nejvíce Mabel Dunhamová. Nemohla uvěřit, že by se tak sympaticky a čestně vyhlížející mladík mohl dopustit něčeho podobného. Její strýc i otec se jí všemožně snažili přesvědčit o Jasperově zradě a jen Stopař věřil v jeho nevinu.

mlčky přihlížet. Jasper s lodivodem zůstávali v podpalubí; ale když se kymácení lodi trochu uklidnilo, vyšli skoro všichni cestující nahoru. Snídali mlčky a bez řeči hleděli jeden na druhého, jako by se navzájem ptali, jak skončí tento boj s vodou a větrem. Ale Cap měl výbornou náladu, tvář mu zářila, krácel pevněji a vypadal stále rozhodněji, neboť čím více bouře zuřila, tím více se mohly uplatnit jeho schopnosti. Stál na přídi s rukama zkříženýma na prsou a kolébal se jako pravý námořník, ale přitom pozorně sledoval hřebeny vln, které se tříštily o bok kymácející se lodi a prudce se o ni otíraly jako letící oblaka. V tomto napjatém okamžiku nečekaně zvolal jeden z plavčků: „Plachta!“

Ontario leželo v pusté a osamělé divočině, a sotva by někdo očekával, že na něm potká loď. Oblak sám připadal svým cestujícím jako tulák v lesích, a střetnutí s druhou lodí bylo jako setkání dvou lovců pod širokou klenbou listnatých hvozdů, které tehdy pokrývaly milióny jiter americké pevniny. Nepříznivé počasí ještě zvyšovalo romantičnost setkání. Cap na ně sice pohlížel očima zkušeného námořníka, ale i jeho železné nervy se při té scéně zachvěly.

Cizí loď se objevila asi dva kabely před Oblakem. Plula napříč větru a kormidlovala tak, aby ji Oblak musel minout ve vzdálenosti několika metrů. Byla to dokonale vybavená loď. V bouři a mlze nemohlo ani nejzkušenější oko shledat na její výstroji a stavbě žádný nedostatek. Plula jen s jedinou pevně uvázanou vratiplachtou a s dvěma malými počasovými plachtami, jednou vpředu a druhou vzadu. Přesto se vítr tak silně opíral do jejích plachet, že ležela téměř na boku, pokud ji některá ohromná vlna nevyrovnala proti větru. Stěžně a ráhna měla v pořádku a podle rychlosti asi čtyř uzlů bylo vidět, že poslouchá dost lehce kormidlo.

„Ten chlapík asi dobře ví, co si může dovolit,“ řekl Cap. Kutr se k lodi hnál téměř rychlostí vichřice.

„Míř vytrvale k jihu, asi tam chce najít dobré místo k zakotvení nebo přístavu. Kdo má zdravý rozum, nehnal by se tak rychle, kdyby nevěděl, kam pluje, leda by byl okolnostmi přinucen jako my nechat se slepě unášet vichřicí.“

„Tohle nám ještě scházelo, kapitáne,“ řekl muž, kterému platila tato poznámka. „Je to francouzská královská loď Montcalm a pluje k Niagare, kde stojí jejich pevnost. To nám scházelo!“

„Eh, ten má smůlu! Jako pravý Francouz uhání do přístavu, sotva spatřil anglickou loď.“

„Byli bychom na tom líp, kdybychom mohli jet za ním,“ potřásl lodník malomyslně hlavou; „blížíme se ke konci zátoky při ústí jezera, a kdo ví, jestli se odamtud ještě někdy dostaneme.“

„Dej pokoj, brachu! Vody je kolem nás dost a stojíme na dobré anglické lodi. Nejsme žádní zbabělci, abychom se schovávali za mysy nebo pevnosti, protože trochu fouká vítr. Drž dobře kormidlo, kamaráde!“ přikázal Cap.

Setkání s lodí se hrozivě blížilo. Oblak se hnál přímo na Francouze. Už zbývalo jen sto metrů a nebylo jisté, jestli budou mít dost místa, aby se minuli.

„Držte kormidlo, pane!“ křičel Cap. „Držte kormidlo a proklouzněte podél zádi!“

Viděli, jak se posádka francouzské lodi shromažďuje na návětrné straně paluby a několik mušket už mířilo na Oblak, jako by chtěly poručit jeho posádce, aby se nepřibližovala. Viděli divoké posušky, ale jezero bylo příliš rozbouřené a nebezpečné, než aby se dala uskutečnit nějaká běžná vojenská akce. S hlavními dvěma nebo třemi lehkými děly na palubě stékala voda a nikdo se v takové bouři nepokoušel jich použít. Černý lesklý bok se chmurně vynořil z vlny. Vítr skučel v lanoví a plachtách tisícovými zvuky, v němž volání a křik ohnivých Francouzů úplně zanikly.

„Jen ať řvou až do ochraptění,“ mručel Cap. „Tohle není počasí, ve kterém by se dala šeptat tajemství. Jen držte pevně kormidlo, pane!“

Kormidelník vykonal rozkaz a nejbližší vlna vrhla Oblak tak blízko k zádi Montcalma, že starý námořník mimoděk ustoupil o krok zpátky a strnul hrůzou, že při nejbližším náporu kutr narazí přídíl do boku druhé lodi. Ale osud jim byl příznivý. Oblak se vyhoupl jako přikrčený panter a letěl dál. V příštím okamžiku se již mihl za nepřítelovou zádi a škrábl o ní hrotem svého ráhna.

Mladý Francouz, který velel Montcalmovi, přiskočil k palubnímu zábradlí na zádi, a když proletěl Oblak mimo jeho loď, zasmál se a zamával kloboukem na pozdrav s jemnou zdvořilostí, kterou jeho krajané

doprovázejí i nejhorší kousky. Pozornost a zdvořilost se za těchto okolností nedaly jinak vyjádřit, ale na Capa neúčinkovaly. Starý námořník, věrný své národní povaze, zahrozil pěstí a zamumlal:

„Máte proklaté štěstí, neřádi, že nemám na palubě ani jedno dělo, postaral bych se vám o nová okna v kajutách. Seržante, to je ale podlost!“

„Bylo to zdvořilé, švagře,“ odpověděl Dunham, jehož salutující ruka právě klesla, protože mu vojenská čest velela, aby pozdrav opětoval. „Bylo to zdvořilé a od Francouzů nemůžeš víc čekat. Nikdo neví, co tím velitel skutečně myslel.“

„Zbytečně se po jezeře neprojždí. Ale ať si jede do toho svého přístavu, jestli se tam dostane. My zůstaneme na jezeře, jak se sluší na udatné anglické námořníky.“

Znělo to slavnostně, ale Cap závistivě pokukoval po černém lesklém trupu Montcalma, po jeho zmitající se horní plachtě a po zamížených obrysech jeho výstroje, jež se stávaly čím dál neztetelnějšími, až nakonec zmizely v dešti jako stín neskutečného obrazu. Jak rád by jel v jeho stopě, ale k tomu neměl odvahy. Po pravdě ho málo těšila vyhlídka na další bouřlivou noc v běsnících vlnách. Ale na druhé straně zas měl příliš námořnické hrdosti, než aby prozradil své rozpaky. Jeho nezkušení svěřenci se slepě spoléhali na jeho znalosti a pomoc. Za několik hodin zase padl soumrak a nebezpečí hrozící Oblaku se opět zvýšilo. Ale protože se vichřice trochu zmírnila, rozhodl se Cap, že se postaví bokem k větru. Po celou noc se snažil jako předtím udržet loď pokud možná na místě, s přídí trčící vzhůru, jen čas od času pozměnil její směr, aby se nedostal příliš blízko k pevnině. Nemusíme se zdržovat u příhod oné větrné noci, která se podobala mnoha jiným. Malé plavidlo se zmitalo, vlny syčely a rozstříkávaly sprchu krůpějí; a jak se loď zarývala do vln, hrozila jí zkáza při každém nárazu. Vítr hučel a vlny se hnaly s děsivou rychlostí; ty byly nejvýznamnějším nebezpečím. Oblak se sice při svém oplachtění dal lehko ovládat, neměl však žádnou palubní přítěž, a proto byl tak lehký, že ho chvílemi strmé, rychle se valící vlny div nesmetly s sebou.

Cap tuto noc několik hodin tvrdě spal. Již se rozednívalo, když ucítil, že mu někdo třese ramenem; vstal a uviděl před sebou Stopaře. Vůdce se za vichřice ukazoval na palubě zřídká. Jeho vrozená skromnost mu říkala, že jen loďníci se dovedou v takových chvílích postarat o loď; rád projevoval kapitánovi Oblaku důvěru, a v lese by zase očekával, že jeho svěřenci budou stejně věřit v jeho obratnost.

Ale teď se domníval, že má právo zasáhnout, a udělal to svým nezáludným a svérázným způsobem.

„Spánek chutná, pane Cape,“ řekl, jakmile námořník otevřel oči a dostatečně procítl, „spánek chutná, vím to dobře, ale život má větší cenu. Rozhlédněte se kolem a řekněte nám, jestli v takovém nečase nemá velitel stát na svém místě?“

„Jakže, jakže, pane Stopaři,“ mumlal Cap, který se ještě úplně neprobral. „Patříte také k nespokojencům? Obdivoval jsem se vám na souši, jak jste nás bystře vedl bez kompasu nejhoršími houštinami; teď tady na lodi se mi líbila vaše odevzdanost a kázeň právě tak, jako se mi na vaší vlastní půdě, v lese, líbila vaše sebedůvěra. Nečekal jsem od vás takové připomínky.“

„Ale co to vidím na závětrné straně?“ Cap si protíral oči — „To je země, jako že se jmenuji Cap, je to břeh, a ke všemu příkrý břeh!“

Stopař hned neodpověděl; pókývoval hlavou a s velkou úzkostí v očích se díval, jak se tváří jeho druh.

„Je to země tak jistě, jako že tahle loď je Oblak,“ opakoval Cap. „Leží v závětrí, asi mílí před námi, a podél břehu se táhnou skaliska jako kolem Long Islandu!“

„Máme mít radost, nebo strach?“ zeptal se Stopař.

„Eh! Radost — strach? Ani jedno, ani druhé. Z toho nemůžeme mít vůbec žádnou radost, ale strach, ten námořník nezná. Ztratil jste někdy odvahy nebo jste se bál v lesích, příteli?“

„Ne, to nemohu říci. Když jsem ve velkém nebezpečí, nejprve se přesvědčím, jaké je to nebezpečí, a pokouším se mu vyhnout; jinak by se už dávno můj skalp sušil někde v Mingově vigvamu. Ale tady na jezeře nejsou stopy, a proto vím, že se musím podrobit; musíme však pamatovat, že je s námi na palubě Mabel Dunhamová. Právě přichází její otec.“

„Naše situace vypadá velmi vážně, švagře,“ řekl seržant, když k nim došel, „aspoň podle toho, co jsem se dověděl od plavců na přídi. Kutr prý už nemůže nasadit víc plachet a vichřice ho žene takovou rychlostí, že za hodinu nebo za dvě narazíme na břeh. Ale snad přehánějí jen ze strachu?“

Cap neodpověděl. Díval se zasmušile ke břehu, pak pohlédl divoce proti větru, jako by se chtěl servat s počasím.

„Snad by neškodilo, švagře, kdybychom poslali pro Jaspera,“ pokračoval seržant, „a poradili se s ním, co máme udělat. Tady se nemusíme bát Francouzů a ten hoch nás za těchto okolností, jestli je to možné, zachrání před utopením.“

„Ano, ano, tyhle zatracené okolnosti všechno zavínily, ale ať hoch přijde. Několika dobře mířenými otázkami z něho dostaneme pravdu, za to vám ručím.“

Sotva tvrdohlavý Cap projevil souhlas, poslali pro Jaspera. Mladík se dostavil ihned. Celý jeho vzhled, chování i tvář prozrazovaly hněv, ponížení, a jak si jeho pozorovatelé mysleli, zklamání z nezdaru. Sotva vstoupil na palubu, rychle se s úzkostí rozhlédl kolem sebe, jako by chtěl zjistit, v jaké situaci je kutr. Jeden pohled mu zřejmě postačil, aby pochopil celé nebezpečí. Nejprve se jako každý plavec podíval proti větru, pak obhlédl obzor, až spatřil skály na závětrné straně. Naráz pochopil.

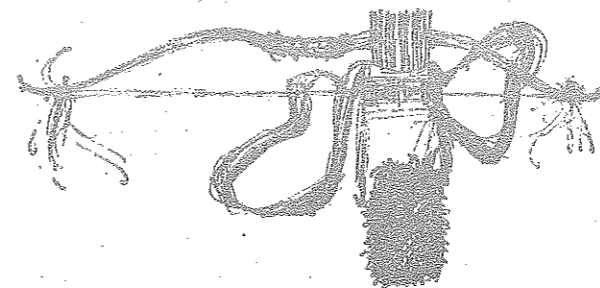
„Poslal jsem pro vás, pane Jaspere,“ řekl Cap — ruce měl zkřížené na prsou a kolébal se důstojně jako před lodí, „abyste nám poradil, jestli je před námi nějaký přístav. Jsme přesvědčeni, že nejste tak zlý, abyste nás chtěl všechny utopit, zejména ne ženy. A myslím, že máte v sobě tolik mužnosti, abyste nám pomohl zavést kutr někam, kde by byl v bezpečí, dokud se tahle malá bouře nepřežene.“

„Raději bych zemřel, než aby Mabel Dunhamovou postihlo neštěstí,“ odpověděl mladík vážně.

„Já to věděl, já to věděl!“ zvolal Stopař a přátelsky poklepal Jasperovi dlaní na rameno. „Ten hoch je spolehlivý jako nejlepší kompas, který kdy určoval hranici nebo ukazoval mužům cestu ze slepé uličky. Smrtný hřích je myslet si o něm něco jiného.“

„Hm!“ vyrazil ze sebe Cap, „hlavně ženám! Jako kdyby jim hrozilo nějaké zvláštní nebezpečí. Ale o to nám nejde, mladý muži. Porozumíme si lépe, když budeme mluvit otevřeně jako dva zkušení plavci. Víte o nějakém přístavu v našem směru?“

„Není tam žádný. Na tomto konci jezera je sice široká zátoka, ale nikdo z nás ji dobře nezná a není lehké dostat se do ní.“

„A na celém tomto pobřeží nám asi nemůžete doporučit nic vhodného?“

„Je pustý až k Niagaře na jedné straně a k Frontenaku na druhé. Pokud vím, na sever i na západ jsou jen tisíce mil lesů a plání.“

„Díky bohu! Pak tam nemohou být Francouzi. A je na tomto břehu hodně divochů?“

„Indiány najdete všude, ale nikde jich není příliš mnoho. Na indiánskou tlupu se přijde náhodně kdekoli na břehu, ale jindy se celé měsíce neobjeví ani jeden.“

„Pokud jde o tyhle ničemy, musíme zkusit štěstí. Ale budu k vám upřímný, pane Westerne: kdyby nebylo té nepříjemné záležitosti s Francouzi, co byste teď udělal s kutrem?“

„Jsem příliš mladý lodník proti vám, pane Cape,“ řekl Jasper skromně, „než abych vám mohl radit.“

„Ano, ano, to všichni víme. V obecných věcech byste asi nemohl, ale tohle je mimořádný případ a zvláštní okolnost. Tahle sladká louže má, jak vidno, svoje zvláštnosti. Tady byste mohl poradit i vlastnímu otci. Mluvte bez okolků, a já vaše názory posoudím podle svých zkušeností.“

„Myslím, pane, že nejpozději za dvě hodiny bude muset kutr zakotvit.“

„Zakotvit? Ale ne tady na jezeře?“

„Ne, pane, ale nedaleko pevniny.“

„Snad nechcete říci, pane Sladká vodo, že byste chtěl zakotvit u břehu, k němuž vás žene taková vichřice?“

„Kdybych chtěl zachránit svou loď, pane Cape, nemohl bych udělat nic jiného.“

„No tohle! Sladká vodo se chce mstít! Poslyšte, mladíku, od svých chlapeckých let, to jest už jedenačtyřicet roků, se plavím po mořích, ale něco takového jsem ještě neslyšel. Radši hodím přes palubu všechno náradí, než abych nesl vinu za takovou pitomost.“

„Tak to děláme na tomhle jezeře,“ odpověděl skromně Jasper, „když jsme ve velké tísní. Možná že bychom dělali něco lepšího, kdybychom více věděli.“

„To určitě! Ne, nikdo mě nepřinutí, abych se dopustil takového přestupku proti svým vědomostem. Pro hanbu bych se už nesměl ukázat v Sandy Hooku, kdybych udělal takovou hloupost. I tady Stopař má větší ponětí o plavbě. Můžete jít dolů, pane Sladká vodo.“

Jasper klidně kývl hlavou a odešel; ale když sestupoval po žebříku, viděli všichni, jak se úzkostlivě zadíval na obzor proti větru a na pevninu na závětrné straně lodi. Pak zmizel se silným pohnutím v tváři.

KAPITOLA 17

*Co vyvráceno je, to zase znovu hájí,
námítky s hříčkami slov se zas
setkávají,
až po krk zapadlý do písku, přece
se brání,
a ještě disputuje v umírání.*
GOWPER

Vojáková žena ležela nemocná na své palandě, a tak byla Mabel ve společné kajutě sama, když se Jasper vrátil. Seržant shovívavě dovolil Jasperovi pobývat v této části. Mabel nebyla tak prostomyslná, aby nepocítila k mladíkovi po jeho zatčení záchvěv nedůvěry. Ale křivdili bychom jejímu vřelému srdci a ušlechtilé povaze, kdybychom nedodali, že ji tento stín nedůvěry jinak vážně neovlivnil a brzy zas zmizel. Když si teď Jasper sedl vedle ní a v celé jeho tváři se zračila starost o osud kutru, úplně zapomněla na podezření a viděla v něm člověka, kterému křivdili.

„Netrapte se tím tolik, Jaspere,“ řekla mu s vášnivým zaujetím, v němž dívky mimoděk prozradí pod vlivem silného ušlechtilého zájmu svoje nejtajnější city. „Kdo vás zná, nemůže věřit a nevěří, že byste byl vinen. Stopař říká, že by za vás položil život.“

„Vy tedy, Mabel, nemyslete, že jsem zrádce,“ odpověděl mladík s planoucím očima.

„Můj tatínek je voják, a musí jednat jako voják. Ale jeho dcera není v ničem vázána, a vždycky vás budu posuzovat podle toho, co jste pro mne vykonal.“

„Mabel, neumím mluvit s ženami a nedovedu ani povědět, co cítím a co si myslím. Nemám sestru a

matka mi umřela, když jsem byl ještě dítě, a proto nevím, co dívky rády slyší...“

Mabel by dala celý svět, kdyby se mohla dovědět, co Jasper míní těmi mnohovýznamnými slovy, po kterých se trochu odmlčel. Ale nepopsatelná ostýchavost a ženské sebeovládání potlačily její zvědavost. Mlčky čekala, až jí sám svá slova vysvětlí.

„Nejsem zvyklý,“ pokračoval mladík po delší přestávce, při níž mu bylo dost trapně, „na myšlení a jednání dívek, a musíte si tedy sama domyslet, co jsem chtěl říci.“

Mabel si dovedla hodně věcí představit, ale určité myšlenky a city slyší každá žena raději vysloveny, než na ně sama odpoví. Tušila, co chtěl Jasper říci. Proto raději s pohotovostí příznačnou pro ženy změnila předmět hovoru, než by připustila, aby mluvil dál tak neobratně.

„Povězte mi, Jaspere, jen jedno a budu spokojena,“ řekla pevným hlasem, který svědčil o její jistotě i důvěře k Jasperovi. „Zasloužíte si to kruté podezření, které mají proti vám?“

„Rozhodně ne, Mabel!“ odpověděl Jasper a pohlédl jí do velkých modrých očí tak otevřeně a prostě, že by byl zviklal i silnější obavy. „Při svém životě, opravdu ne!“

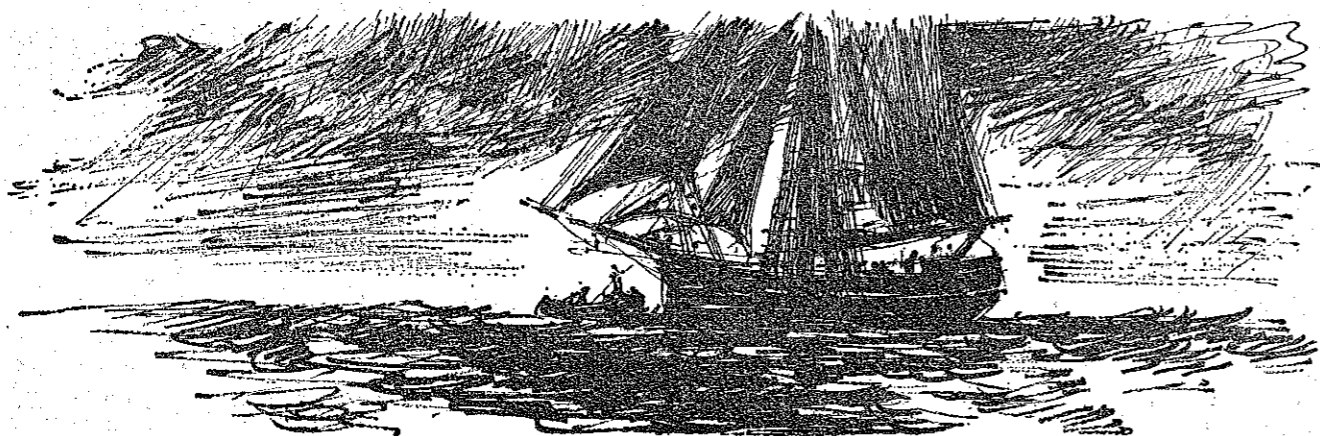
„Věděla jsem to — byla bych na to přísahala,“ řekla dívka vroucně.

„Tatínek to jistě myslel dobře, Jaspere — už si s tím nedělejte starosti!“

„Teď máme mnohem vážnější starost, než abych na to myslel.“

„Jaspere!“

„Nechci vás strašit, Mabel, jen jestli si váš strýc dá říci a změní svoje názory na řízení Oblaku. Ovšem, je o tolik zkušenější než já, že asi bude víc spoléhat na svůj úsudek než na můj.“

„Myslíte, že kutru hrozí nebezpečí?“ zeptala se okamžitě Mabel.

„Mám strach, že ano, aspoň my, zvyklí na jezero, máme za to, že je ve velkém nebezpečí; ale starý námořník snad může znát nějaký jiný způsob, jak by zachránil loď.“

„Jaspere, všichni vědí, že řídíte Oblak nejobratněji. Znáte jezero, znáte loď. Vy musíte nejlépe posoudit naše postavení.“

„Možná že ze strachu o vás, Mabel, jsem dnes zbabělejší. Když mám být upřímný, znám jen jediný pro-

středek, jak zachránit kutr, aby v příštích dvou nebo třech hodinách neztroskotal. Ale ten váš strýc odmítá. Možná že to je jen moje neznalost, vždyť váš strýc říká, že Ontario je jen louže sladké vody.“

„Copak věříte, že je nějaký rozdíl mezi Ontariem a mořem? Myslete na mého otce, Jaspere! Myslete na sebe; myslete na všechny, jejichž život a záchrana závisí na tom, jestli promluvíte.“

„Myslím na vás, Mabel, a to je víc, mnohem víc než všechno ostatní dohromady!“ odpověděl mladík odhodlaně s vážným pohledem.

Mabel bušilo srdce a uzardělé tváře se jí rozzářily štěstím; ale hrozilo vážné a blízké nebezpečí, a na veselější myšlenky nebyl čas. Mabel se sice nesnažila potlačit svou radost, ale znovu se vrátila k úvahám, které všechno přehlušovaly.

„Tvrdohlavost mého strýce nesmí zavinit neštěstí. Jděte ještě jednou na palubu, Jaspere, a požádejte mého otce, aby přišel sem do kajuty.“

Mladík vyhověl jejímu přání a Mabel osaměla. S obavami, jež dosud nepoznala, naslouchala, jak bouře burácí a jak vlny dorážejí na kutr. Podle mínění cestujících snášela plavbu dobře, a proto jí dosud ani nenapadlo, aby myslela na nebezpečí. Od vypuknutí vichřice konala jen ženské práce. Ale teď, když v ní procítl strach, uvědomila si, že ještě nikdy nebyla na vodě v takové bouři. Několik minut, než přišel seržant, jí připadalo jako celá hodina, a když viděla, jak sestupuje s Jasperem po žebříku, sotva dýchala. Rychle otci řekla, jak se Jasper dívá na jejich postavení, a zapřísahala ho, aby promluvil se strýcem, jestli jí má rád a jestli mu záleží na vlastním životě i na životech vojáků, a přiměl ho, aby zase svěřil řízení lodi původnímu kapitánovi.

„Jasper je věrný, tatínku,“ dodala vážně, „a kdyby nás klamal, nijak by mu nepomohlo, kdyby ztroskotal v téhle odlehle části jezera a ohrozil nás i sebe. Dala bych krk za jeho poctivost.“

„To se lehko řekne mladé ustrašené dívce,“ odpověděl klidnější otec, „ale nebylo by to tak snadno omluvitelné u velitele výpravy. Třebas chce Jasper přistát a riskovat život, protože v tom vidí záblesk naděje, že se spasí útekem.“

„Seržante Dunhame!“

„Otče!“

Oba výkřiky zazněly sice současně, ale každý vyjadřoval jiné city. V Jasperově převažovalo překvapení, v Mabelině výčitka. Ale starý voják byl zvyklý jednat s podřízenými bez okolků. Po chvíli přemýšlení pokračoval, jako by ho nikdo nepřerušil. „A švagr není z těch, kdo by se dali na palubě lodi poučovat.“

„Ale tatínku, vždyť nám všem hrozí zkáza!“

„Tím hůře, velet za pěkného počasí není žádné umění. Ale když je zle, i nejlepší velitel ukáže svou pravou barvu. Charles Cap neopustí kormidlo, dokud je loď v nebezpečí. A kromě toho říká, Jaspere Sladká vodo, že v tvém návrhu je cosi podezřelého a že zavání spíš zradou než poctivostí.“

„Může si to myslet, ale prosím vás, ať pošle pro lodivoda a vyslechne také jeho. Dobře víte, že jsem ho neviděl od včerejšího večera.“

„To je rozumné a můžeme to zkusit. Pojď za mnou na palubu, ať se jedná čestně a otevřeně.“

Jasper poslechl. Mabel celé jednání tolik zajímalo, že si stoupla na schůdky vedoucí nahoru, kde byl její oděv ještě chráněn proti prudkému větru a vodní sprše. Dívčí skromnost jí prikazovala, aby nechodila dál a vyslechla všechno odtud.

Lodivod přišel za chvíli. Nikoho nemohl mylit úzkostlivý pohled, s jakým se rozhlédl, jakmile se octl venku. Pravda, nějaké zvěsti o postavení Oblaku se donesly i dolů, ale ty význam nebezpečí spíš zmenšily, než zvětšily. Nechali ho, aby se několik minut rozhlížel, a pak se ho zeptali, jaká opatření by pokládal za rozumná.

„Nevidím jiný prostředek, jak zachránit kutr, než spustit kotvy,“ odpověděl prostě a bez rozmýšlení.

„Cože! Tady na jezeře?“ zeptal se Cap jako předtím Jaspera.

„Ne, ale blízko břehu; tam u krajní řady útesů.“

Po jeho odpovědi už Cap nepochyboval, že se Jasper tajně domluvil s lodivodem o zničení Oblaku; nejspíš proto, že při tom doufali uniknout. Proto byl k názoru lodivodovu stejně lhostejný jako předtím k Jasperovu.

„Věť mi, švagře,“ odpovídal na Dunhamovy námitky, že nechce dát na dvojí shodné mínění, „žádný námořník by ti poctivě nic takového nenavrhl. Spustit kotvu u břehu, k němuž nás žene vichřice, dokud máme aspoň pár plachty, by bylo bláznovství, které bych neomluvil nikomu, kdo za tuto loď ručí; ale zakotvit v blízkosti skal je holé šílenství.“

„Za Oblak neručím já, švagře, ale já odpovídám za životy svého oddílu. Ti dva muži znají Ontario lépe než my, a když říkají oba totéž, myslím, že jim můžeme trochu věřit.“

„Strýčku!“ pronesla Mabel vážně, ale na Jasperovo znamení se ovládla.

„Jsme hnáni tak rychle ke skalám,“ řekl mladík, „že o tom nebudeme muset dlouho mluvit. Půlhodina rozhodne o všem, ať tak či onak; ale upozorňuji vás, pane Cape, že ani nejzdatnější muž se neudrží na palubě téhle nízké lodi, jestli se dostane mezi skály. Velice pochybuji, že proplujeme k druhé řadě útesů.“

„A co nám pomůže, když spustíme kotvu?“ zeptal se Cap zuřivě, jako by Jasper odpovídal právě tak za bouři jako za svoje návrhy.

„Přinejmenším to neuškodí,“ odpověděl Sladká voda mírně. „Když stočíme kutr na bok, zpomalíme ho trochu; proud nás sice stejně požene mezi útesy, ale nevystavíme se tak velkému nebezpečí. Doufám, pane

Cape, že dovolíte, abych s lodivodem připravil loď k zakotvení, protože opatrnost nám může jen prospět, rozhodně nám neuškodí.“

„Prohlédněte si kotevní lana, když chcete, a povolte kotvy, pro mne za mne. Na našem postavení to už moc nezmění. Seržante, prosím tě, na slovíčko.“

Cap odvedl švagra z doslechu a s dojetím a vřelostí mu upřímně doznal, v jaké tísní se skutečně octli.

„Pro chudinku Mabel je to smutné,“ řekl, popotáhl nosem a hlas se mu zachvěl. „Jsme starí kamarádi, seržante, vídali jsme zubatou hodně zblízka, někdy po nás dokonce napřahovala kosu, to už patří k našemu řemeslu; ale chudinka Mabel! Je to tak milé a dobrosrdečné děvče. Doufal jsem, že ještě uvidím, než umřu, jak se dobře vdala a má děti... Ano, ano, vždycky musíme počítat s dobrým i zlým. Mne, starého mořského vlka, mrzí jen to, že se mi to muselo stát právě na téhle zatracené sladké louži.“

Seržant Dunham byl statečný člověk a prokázal svou odvalu v nebezpečných situacích, ale tehdy se mohl svým nepřítelům postavit tvář v tvář, zatímco tady ho ohrožoval nepřítel, proti kterému byl bezbranný. Nedbal tolik o sebe jako o dceru. Byl pln sebedůvěry, která zřídka opouští pevného a zdravého muže, zvyklého na nebezpečí boje, ale nedovedl si představit, jak by Mabel mohla vyváznout; s otcovskou láskou se náhle rozhodl, že kdyby jeden z nich dvou měl zahynout, musí zemřít oba společně.

„Myslíš, že je pohroma nevyhnutelná?“ zeptal se Capa pevným, ač silně pohnutým hlasem.

„Za dvacet minut jsme mezi útesy; uvaž sám, seržante, jakou naději má i nejsilnější z nás v tomhle vařícím kotli?“

Pohled na jezero věru nijak nepovzbuzoval.

Oblak měl už teď ke břehu jen asi míli. Vichřice dula přímo směrem k pevnině a byla tak prudká, že nemohli ani pomyslet vytáhnout ještě nějakou plachtu

a s lodí manévrovat. Malá část hlavní plachty, která se dosud zmítala na stožáru v nárazech vichřice, stačila jen udržet příď Oblaku ve směru větru a zabránit vlnám, aby se přes něj nepřevalily. Bylo nebezpečí, že se silné smyčky, které přidržovaly plachtovinu, co chvíli roztrhnou. Děšť ustal, ale vzduch byl vysoko nad hladinu prosycen vodním prachem podobným třpytivé mlze, zatímco nahoře nad ním na bezoblačném nebi zářilo nádherné slunce. Jasper si všiml toho znamení a předpověděl, že vichřice brzo skončí, i když nejbližší hodina nebo dvě rozhodnou o jejich osudu. Mezi kutrem a břehem se naskýtal výhled divoký a hrozivý. Útesy se táhly asi půl míle od břehu. Voda se mezi nimi bělostně pěníla a vzduch prosycovala pára a vodní tříšť, až se břeh na obzoru ztrácel jakoby v mlze. Bylo ho vidět, protože byl vysoký — kolem Ontaria takový nebývá — a pokrytý zeleným pláštěm nekonečných lesů.

Zatímco seržant s Capem mlčky přihlíželi tomuto obrazu, Jasper se svými pomocníky se horlivě činili na přídi. Sotva dostal svolení, aby se ujal řízení lodi, zavolal si na pomoc několik vojáků a s nimi se pustil do práce, kterou Cap tak dlouho odkládal. Lodi plavící se úžinami nemají kotvy uloženy uvnitř trupu a spouštěcí lana jsou vždy svinuta. To ušetřilo Jasperovi mnoho práce, kterou by měl na mořské plachetnici. Brzo přichystali dvě příďové kotvy a prohlédli jejich provazy. Pak se na chvíli zastavili a rozhlédli se. Za tu dobu se nic nezměnilo. Vítr loď čím dál víc strhoval a bylo stále jasnější, že se proti němu nedostane ani o palec.

Jediný dlouhý a zamyšlený pohled na jezero Jasperovi stačil. Dal rychle nové rozkazy, aby ukázal, jak se podle jeho názoru čas krátí. Pomocníci přinesli na palubu další kotvy a přivázali k nim těžká lana. Konce provlékli korunkami kotev, aby je ve vhodný okamžik vyhodili. Po těchto horečných přípravách se Jasper změnil. Nabyl klidného, ač vážného vzezření. Odešel z přídi, přes níž se přelévaly vlny, kdykoli se loď zhoupala. Při práci jeho i pomocníky mnohokrát zalila voda, a proto odešel na zád, na sušší část paluby. Tady se setkal se Stopařem, s Mabel a s ubytovatelem. Většina cestujících a posádky, kromě těch, kteří právě dokončovali práci, byla v podpalubí. Někteří pro nevolnost hledali úlevu na lůžku, jiní se poplašení rozpomínali na svoje hříchy. Snad poprvé od té doby, co Oblak vnořil svůj kýl do jasných vod Ontaria, bylo na jeho palubě slyšet molitbu.

„Jaspere,“ začal vůdce, plavcův přítel, „nemohl jsem se tě ráno zastat, protože nerozumím těmhle lodím, jak

vš. Ale jestli se seržantova dcera dostane živá na břeh, dovedu ji bezpečně do pevnosti — vyznám se v lesích.“

„Je to hrozná dálka, Stopaři!“ ozvala se Mabel, protože stáli všichni tak blízko, že jeden druhého slyšel. „Bojím se, že se nikdo z nás nedožije návratu do pevnosti.“

„Byla by to nebezpečná cesta, Mabel, a ne jednoduchá. Ale některé ženy ušly divočinou větší vzdálenosti. Musíme se však, Jaspere, jeden nebo druhý ujmout kanoe. Mabel má jedinou naději — že se ke břehu dostane v kanoi.“

„Vykonám s radostí cokoli, abych zachránil Mabel,“ odpověděl Jasper se smutným úsměvem, „ale lidská paže, Stopaři, neprotlačí kanoi v takové vichřici těmi útesy. Doufám ostatně, že se nám podaří zakotvit. Už jednou jsem Oblak zachránil, když bylo nebezpečí skoro tak velké jako teď.“

„Když máme zakotvit, proč nespustit kotvy hned, Jaspere?“ zeptal se seržant. „Každá píď, kterou teď ztrácíme hnání větrem, nám bude chybět, protože nás to povleče dál, až kotvy vyhodíme.“

Jasper přistoupil k seržantovi, vzal ho za ruku a stiskl mu ji tak vážně, že tím dal mimoděk najevo silné pohnutí.

„Seržante Dunhame,“ řekl slavnostně, „jste dobrý člověk, i když jste se mnou za této cesty jednal drsně. Máte rád svou dceru?“

„Nemusíš o tom pochybovat, Sladká vodo,“ odpověděl seržant chraptivě.

„Chcete jí poskytnout — a nám všem — jedinou naději na záchranu života, která zbývá?“

„Co mám dělat, hochu? Dělal jsem dosud to, co jsem pokládal za správné, ale co teď?“

„Zastaňte se mě aspoň pět minut proti panu Capovi, a vykonám všechno, co je v lidských silách, abych Oblak zachránil.“

Seržant zaváhal; kladl příliš velký důraz na disciplínu, než aby změnil rozkaz, který jednou vydal. Také k námořnickému umění svého švagra měl hlubokou úctu. Než se rozmyslel, přišel sám Cap, který nějakou dobu prodléval vedle kormidelníka.

„Pane Sladká vodo,“ řekl, když byl tak blízko, že ho mohli slyšet, „přišel jsem se vás zeptat, jestli tu neznáte nějaké místo, kde bychom mohli s kutrem ke břehu? Zbývá nám jen tato možnost.“

Okamžik Capovy nerozhodnosti dovršil Jasperovo vítězství. Když se podíval na seržanta, ujistil ho voják kývnutím, že souhlasí se vším, oč ho žádal; neztrácel už ani jednu cennou minutu.

„Mohu převzít kormidlo,“ zeptal se Capa, „a zkusit,

jestli se mi podaří dostat do zátoky, která leží před námi?“

„Udělejte to,“ řekl Cap a odkašlal si. Protože si nevěděl rady, stále víc cítil tíhu své odpovědnosti. „Jděte a proveďte to, Sladká vodo. Řeknu vám upřímně, nevidím jiné východiště. Musíme najet na břeh, nebo půjdeme ke dnu.“

Jasper víc nežádal. Skočil na zád a chytil držadlo kormidla. Lodivod byl připraven. Na znamení mladého velitele ihned stáhl poslední kus plachty, která byla tak dlouho na stěžni. Jasper čekal jen na tento okamžik, aby otočil kormidlem. Stěh počasově plachty se uvolnil; lehký kutr, jako by věděl, že ho teď řídí známá ruka, povolil a ve chvílce spočinul plnou vahou na vodě. Nebezpečný okamžik minul bez nehody. V příští chvíli již lehká loď letěla tak rychle k útesům, že jí hrozilo okamžité roztržení. Vzdálenost se zkracovala a Jasperovi zbývalo už jen pět šest minut. Stočil zas kormidlo a příděl Oblaku, ačkoli vlny bouřily, se lehce obrátila k větru jako kachna, která mění směr na hladkém rybníku. Na Jasperovo znamení se vrhli do práce lidé na přídi; z každé strany shodili jednu přídovou kotvu. Mabel teď viděla, jak hrozivě je víchr unáší, protože obě těžká kotevní lana ubíhala, jako by to byly jen provázky. Když se provazy napnuly, shodili plavci obě zadní kotvy a vypustili jejich lana skoro až do konce. Nebylo obtížné zadržet tak lehkou loď neobyčejně pevnými lany, jež se ponořila ke dnu. Neuplynulo ani deset minut, co se Jasper chopil kormidla, a Oblak se již vlekl odvrácen od břehu, s oběma zadními lany napjatými jako oceťové pruty.

„To je nezodpovědné, pane Jaspere!“ zvolal hněvivě Cap, když zpozoroval, jaký kousek s ním mladík sehrál, „to je nesprávné, pane, nařizují vám, abyste přeřzl lana a najel s kutrem ihned ke břehu.“

Nikdo však zřejmě neměl chuť vyplnit tento rozkaz, neboť mužstvo bylo ochotno poslouchat jen svého kapitána, dokud měl velení. Když Cap viděl, že posádka nic nedělá, obrátil se hněvivě na Jaspere a začal mu znovu vyčítat, protože byl přesvědčen, že lodi hrozí nejvyšší nebezpečí.

„Nezamířil jste k zátocy, o které jste mluvil,“ dodal, když už ho našel ze všeho možného, „a kormidlujete k útesům, kde se všichni při nárazu utopíme.“

„A vy chcete, abych přeřzl lana a vyklopil všechny hned tady!“ odpověděl mu Jasper suše.

„Hodte ihned olovnici a zjistěte rychlost!“ zařval Cap na muže na přídi. Jasper podpořil tento rozkaz kývnutím; plavec ihned uposlechl. Všichni, kdo byli na

palubě, se s napětím dívali na výsledek tohoto pokusu. Sotva se olovo dotklo dna, lanko se roztočilo a asi za dvě minuty bylo vidět, že byl kutr snesen zvolna o jednu svou délku směrem k břehu. Jasper vážně přihlížel, protože věděl, že loď nic nezachrání, jakmile se dostane do víru mezi útesy. První řada skal se vynořovala a mizela ve vzdálenosti asi jednoho kabelu přímo před nimi.

„Zrádče!“ vykřikl Cap; hrozil ukazovákem mladému kapitánovi a celá paže se mu zlostí třásla. „Za tohle zaplatíš krkem!“ dodal, když nabral dech. „Kdybych já byl velitelem téhle výpravy, seržante, pověsil bych ho okamžitě na špičku stěžně, aby neskočil do vody a neutekl.“

„Mírní se, švagře, prosím tě, mírní se. Zdá se, že Jasper udělal co mohl, a myslím, že to nedopadne tak zle, jak se ti zdá.“

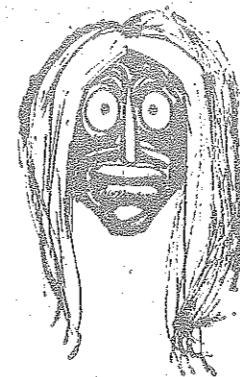
„Proč nejel k zátocy, o které jsme mluvili? Proč nás vleče sem, k závětrnému břehu, kde jsou útesy o polovinu k sobě blíž, jako by chtěl co nejrychleji všechno na palubě utopit!“

„Zamířil jsem ke břehu právě proto, že jsou tady útesy tak těsně vedle sebe,“ odpověděl Jasper mírně, ačkoliv se mu při Capových slovech trochu stáhlo hrdlo.

„Chcete tvrdit mně, starému námořníku, že se tenhle kutr může udržet mezi takovými skalami?“

„Nechci, pane; rozhodně nabere vodu a potopí se, jestli bude zahnán k prvním útesům. Víím jistě, že bez pohromy ke břehu nedojede, jestli se dostane mezi ně. Ale doufám, že ho před tím vším zachráním.“

„Když je hnán o celou délku za minutu?“

„Kotvy nám ještě neukázaly, co dovedou, ale nespolehám jen na ně.“

„Nač tedy spoléháte? Chcete snad zakotvit loď z přídě i zádě jen svou vírou?“

„Ne, pane, věřím spodnímu tahu. Zamířil jsem k příkrému břehu, protože víím, že tady je silnější než jinde, a protože se tu dostaneme blíž k pevnině a nemusíme mezi útesy.“

Jasper mluvil zprudka, ale nedával najevo hněv. Bylo vidět, že to na Capa účinkuje; byl především překvapen.

„Spodní tah!“ opakoval. „Kdo to kdy u všech čertů slyšel, že by loď zachránil před ztroskotáním u břehu spodní tah?“

„To se vám na moři nikdy nestane, pane,“ odpověděl Jasper skromně, „ale my jsme poznali, že tady je to možné.“

„Hoch má pravdu, švagře,“ vmísil se do sporu seržant, „i když tomu mnoho nerozumím, slyšel jsem však často zdejší plavce o něčem takovém mluvit. Bude dobře, když Jasperovi v tomhle sporu uvěříme.“

Cap mumlal kletby, ale protože mu nic jiného nezbyvalo, musel souhlasit. Jasper jim vysvětlil, oč jde, když ho o to požádali. Voda, kterou vichřice žene na břeh, musí vyrovnávat svou hladinu, a tak se vrací do jezera skrytými cestami. Na povrchu, kde vítr a vlny nahánějí stále vodu k pevnině, to není možné. Proto vzniká jakýsi spodní protiproud, kterým se zas voda vrací do své původní přirozené nádrže. Tomuto proudu se říká spodní tah. Jistě účinkuje na dno lodi s takovým ponorem, jako má Oblak. Jasper se spolehal, že za pomoci této zpětné síly se nepřetrhnou kotevní lana — krátce, že vrchní a spodní proud budou účinkovat proti sobě.

Byla to prostá a duchaplná myšlenka, ale dosud nebylo známkou, že by se osvědčovala. Loď se hnala dál, ale rozhodně pomaleji, protože se lana předních i zadních kotev méně napínala. Muž, který držel olovnici, konečně ohlásil radostnou zvěst, že se kotvy už nevělečou po dně a že loď stojí. V tomto okamžiku měl Oblak k první řadě útesů jen asi třicet metrů a zdálo se, že snad ještě méně. Bylo vidět, jak s ním stékala voda a jak je znovu zaplavovala pěna běsnících vln. Jasper se vrhl dopředu, krátce pohlédl z přídě dolů, ukázal radostně na lana a vítězoslavně se zasmál. Kotevní lana se už nepodobala tuhým oceťovým prutům, prohýbala se nad vodou a zkušenému plavci bylo zřejmé, že se kutr pohupuje na vlnách nahoru a dolů souběžně s příbojem, kdy váha vody se staví na odpor větru.

„Tohle je spodní proud,“ zvolal Jasper nadšeně. Veselé se rozběhl přes palubu a nařídil kormidlo, aby kutr kotvil ještě klidněji. „Měli jsme štěstí, že jsme se do něho dostali; teď už nám nehrozí žádné nebezpečí.“

„Ano, ano, štěstí je dobrý námořník,“ mumlal Cap, „často vytáhne nekřůby z nouze. Spodní proud nebo horní proud, hlavně že se vichřice zmírnila. Máme všichni štěstí, že kotvy našly dobré dno. Na téhle zatracené sladké vodě je všechno možné.“

Ve šťastných okamžicích se lidé obvykle nehádají, jen v neštěstí křičí a obviňují jeden druhého. Na palubě Oblaku všichni věřili, že je před ztroskotáním zachránila jen Jasperova obratnost a zkušenost, a nestarali se o Capovy názory. Na jeho poznámky teď nikdo nedbal.

Uplynulo pravda ještě půl hodiny pochyb a nejistoty, kdy s úzkostí pozorovali olovníci. Nakonec se ale všichni uklidnili. Unavení lidé usnuli, a už se jim nezdálo o rychlé smrti.

KAPITOLA 18

*Je to být složen ze slz jen a
vzdechů...
Je to být všecek služba jen a
věrnost...*

*Je to být všecek složen
z blouznivosti,
být všecek vášně, všecek vroucí přání,
oddanost všecek, úpěnlivost zbožná,
trpělivý i netrpělivý,
pokora všecek, poslušnost a ryzost...*
SHAKESPEARE

K poledni vichřice ochabla a pak ztichla tak náhle, jako začala. Za necelé dvě hodiny od chvíle, co se utišil vítr, se sice ještě hladina jezera zmítala, ale už se na ní netřpytila žádná pěna. Za další dvě hodiny byla jen zčeřená jako jindy. Jen vlny se stále ještě valily ke břehům, u nichž vystupoval řetěz útesů, ale ani nad nimi se už nepěnila vodní tříšť. Vlny ztrácely svou sílu a z bouře zbyly jen dozvuky po náporech větru.

Protože ještě nemohli vyplout, neboť proti nim vanul slabý východní vítr, nepočítali již toho odpoledne s další cestou. Jasper, který se stal tichou cestou zase velitelem Oblaku, měl plné ruce práce s vytahováním

kotev. Dal zvednout příďové kotvy, které loď zajišťovaly, a připravil všechno k odjezdu, jakmile to počasí dovlá. Ostatní, kteří se nezúčastnili těchto prací, se zabavovali, jak se dalo.

Mabel se toužebně dívala k pevnině jako každý, kdo si ještě nezvykl na omezený lodní prostor. Nakonec řekla, že by se ráda podívala na břeh. Stopař ji ujistil, že to není nic těžkého, protože mají na palubě kanoi, nejlepší plavidlo pro cestu mezi útesy. Mabel chvíli váhala, měla strach, ale pak se zeptali seržanta; seržant souhlasil, a tak se hned začali chystat.

Na souš měl jet Dunham, jeho dcera a Stopař. Mabel, zvyklá na kanoi, si sedla bez bázně doprostřed, vůdce na příď a otec kormidloval na zádi. Nemuseli příliš namáhavě pádlovat, protože vlny chvílemi vrhaly člun tak prudce dopředu, že ho těžko ovládali. Než dojeli ke břehu, Mabel nejednou zalitovala, že byla tak odvážná, ale Stopař ji povzbuzoval.

Když vystoupili na souš, seržant dceru něžně políbil. Byl voják, a vždycky se cítil víc doma na pevnině než na lodi. Přehodil si přes rameno pušku a řekl, že půjde asi na hodinku na lov.

„Stopař zůstane s tebou, děvče,“ dodal, „a jistě ti bude vyprávět nějakou zkazku z těchto končin nebo něco ze svých zkušeností s Mingy.“

Vůdce se zasmál a slíbil, že se o Mabel postará. Za chvíli už seržant vystoupil na příkrý kopec a zmizel v lese. Stopař a Mabel šli na druhou stranu. Stoupali také několik minut do prudce se zvedajícího svahu, až přišli na malou mýtinu na pahorku, odkud se otvíral zvlášť krásný rozhled do daleka. Mabel si sedla na kus ulomené skály, aby si odpočinula a nabrala dech, zatímco Stopař, na jehož svalstvo nepůsobila žádná námaha, stál vedle ní a opíral se svým zvláštním, půvabným způsobem o dlouhou ručnici. Několik minut nepromluvíli. Mabel se kochala překrásným pohledem.

Byli dosti vysoko, takže viděli veliký kus jezera. Nekonečná hladina prostírající se k severovýchodu ještě nesla stopy neklidu po nedávné bouři. Pevnina ohraničovala jezero obrovským obloukem, který se ztrácel v dálce k severu a k jihovýchodu. Kam až oko dohlédlo, bylo vidět jen les, ani ojedinelá známka osídlení nerušila velkolepou přírodu. Vichřice zahнала Oblak za linii pevností, kterými se Francouzi snažili uzavřít severoamerické državy Angličanů. Stanice sledovaly průlivy spojující velká jezera a končily až na březích Niagary. Naši cestovatelé se však dostali mnoho mil na západ od tohoto proslulého místa. Kutr byl zakotven jedinou zadní kotvou, neboť vlnobítí již ustalo. Z dálky vypadal jako krásná, důmyslná

a přesně zhotovená hračka, která by se hodila spíš do vitríny než k zápasu s živly, jaký před nedávnem přestál. Kanoje ležela na úzkém břehu, kam už nedosáhly vlny valící se na souš jako tmavé skvrny.

„Tady jsme asi hodně daleko od lidských příbytků!“

zvolala Mabel, když se dost vynadávala na krajinu, která roznítla její prudkou fantazii. „Takové je to tedy na hranicích.“

„Dovedete vyslovit, Mabel, všechno, co sám cítím, ale o tolik jasněji, že mě zahanbujete. Kolikrát jsem to chtěl povědět druhým. Už před válkou jsem tady přistával jako lovec kožešin. Ne přesně na témže místě, ale nedaleko odtud, kde vidíte zlomený dub nad skupinou jedlí...“

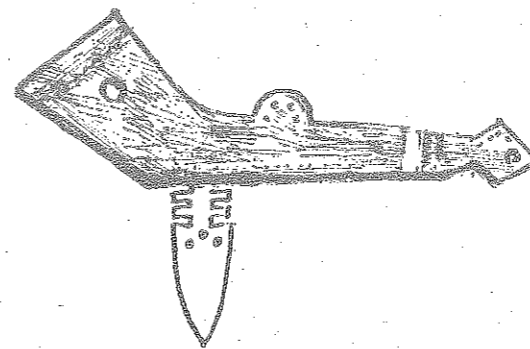
„Jak si, Stopaři, můžete tak přesně pamatovat všechny ty podrobnosti?“

„To jsou naše ulice a domy, naše kostely a paláce. Jak bych si je nepamatoval! Jednou jsem si smluvil s Velkým hadem, že se setkáme po půl roce v poledne pod určitou borovicí. Každý z nás byl od toho místa více než tři sta mil daleko. Strom stál uprostřed lesů a snad tam stojí dodnes, jestli osud nechtěl jinak, vzdálen padesát mil od lidských osad, ale velmi blízko u jedné osady bobrů.“

„A setkali jste se na tom místě ve smlouvenou hodinu?“

„Právě tak byste se mě mohla zeptat, jestli vychází a zapadá slunce. Když jsem přišel ke stromu, opíral se už Had o jeho kmen. Měl roztrhané nohavice a zabláčené mokasíny. Zapadl totiž do bažin a jen s bídou vyvázl. Ale tak věrně jako slunce, které ráno vystupuje za východními horami a večer mizí na západě, přišel na smlouvené místo ve smlouvený čas. Žádný strach o Čingašguka. Ať jde o přítele nebo nepřitele, dá každému, co zaslouží.“

„A kde je teď? Proč není s námi?“

„Pátrá po stopách Mingů a měl bych být s ním, kdybych nebyl slaboch.“

„Myslím, Stopaři, že vy si slabošství nemůžete vyčítat; ještě jsem nepotkala člověka, který by tak málo podléhal přirozeným slabostem.“

„Jestli myslíte zdraví a sílu, Mabel, tedy v tom mi osud přál. Myslím, že kdo má rád čerstvý vzduch, lovy a cesty, kdo se živí zvěřinou a spí s čistým svědomím, nepotřebuje doktora. Ale jsem jen člověk a vidím, že některé moje city jsou čistě lidské.“

Mabel se na něho překvapeně podívala a dokreslilme jen její ženskost, když dodáme, že v jejím sladkém výrazu bylo i hodně zvědavosti, ačkoliv jazyk byl zdrženlivější.

„Váš divoký život, Stopaři, má v sobě cosi kouzelného,“ zvolala a tváře jí zaplály nadšením. „Myslím, že jste šťastnější, když jste sám, než když se stýkáte s druhými lidmi.“

„Není to přesně tak. Byly doby, kdy jsem se domníval, že mi stačí les, a kdy jsem v jeho tajemném šeru na nikoho nemyslel. Ale teď u mne převládly jiné city a myslím, že příroda chce dosáhnout svého. Všichni tvorové se snoubí, Mabel, a příroda chce, aby člověk dělal totéž.“

„A myslíte někdy na to, Stopaři, abyste si našel ženu a sdílel s ní svůj osud?“ zeptala se dívka tak přímo a prostě, jak se může ptát jen čisté a nezáludné srdce. „Zdá se mi, že vám k úplnému štěstí schází jen domov, kam byste se vrátil ze svých cest. Kdybych byla mužem, s jakou radostí bych se toulala těmito lesy nebo se plavila po vašem krásném jezeře.“

„Rozumím vám, Mabel, a děkuji vám, že přemýšlíte o štěstí tak bezvýznamných lidí, jako jsme my. Pravda, máme své radosti a máme také schopnosti, ale mohli bychom být šťastnější. Vidíte toho holuba, který slétl na břeh tam u padlého kaštanu?“

„Ano, vidím, je to v této samotě jediný živý tvor.“
„Ne, Mabel, příroda nenechává žádného tvora samotného. Tam už letí jeho družka. Krmila se na druhém břehu, ale není ráda dlouho sama.“

„Rozumím vám, Stopaři,“ odpověděla Mabel. Sladce se usmála, ale tak klidně, jako by mluvila s otcem. „Vždyť i lovec si může najít družku v tomto divokém kraji. Indiánské dívky jsou něžné a věrné, znám je. Taková byla přece žena Lučihlava, který se na ni víc mračil, než smál.“

„To není možné, Mabel, a nic dobrého by z toho nevyšlo. Člověk si musí najít druhá vlastního zrna, příslušníka stejného národa, jestliže má najít štěstí. Kdybych se setkal s dívkou, jako jste vy, jež by souhlasila, že bude lovcovou ženou, a nevdalo by jí, že

jsem nevzdělaný a hrubý, pak by mi všechny strasti, které jsem prožil, připadaly jako skoky mladého jelena a celá budoucnost jako sluneční den.“

„Dívka jako já! Tak mladé a nezkušené děvče by asi bylo špatnou družkou nejstatečnějšího zvěda a nejzdatnějšího lovce na hranicích. Jistě by vám, Stopaři, nenapadlo, abyste si vybral ženu tak nevědomou, rozmarnou, povrchní a nezkušenou, jako jsem já?“ Mabel chtěla ještě dodat „tak mladou“, ale její jemnocit včas tato slova potlačil.

„A proč ne, Mabel?“

„Stopaři, vaše slova, vaše pohledy, myslíte to jistě žertem, chcete mě pobavit?“

„Vždycky jsem s vámi rád, Mabel. A kéž bych si mohl myslet, že vám je hovor se mnou tak příjemný jako mně!“

Mabel Dunhamové ovšem neušlo, že se vůdci líbí. Její ženský důvtip jí to řekl už dávno. Snad si i někdy myslela, že Stopař ke své úctě a přátelství míší kus mužné něhy — a byl by to velmi tvrdý muž, aby ji občas nějaké dívce neprojevil. Ale nikdy této bystré a chápavé dívce nenapadlo, že by ji chtěl za ženu. Teď jí však problesklo hlavou, že je tomu tak. Podívala se vážně do zvědovy poctivé, drsné tváře a ztichla a zvažovala. Když zas promluvila, byl její hlas tak jemný, že Stopaře ještě silněji přitahovala, ačkoliv ho chtěla svými slovy přivést do rozumných mezí.

„Musíme si porozumět, Stopaři,“ řekla upřímně a vážně, „aby mezi námi neležel žádný stín. Jste příliš přímý a otevřený, než abych k vám byla jiná. Jistě to, co jste říkal, nic neznamena. Nešlo o nic jiného než o přátelství, jaké muž tak moudrý a poctivý přirozeně může cítit k dívce, jako jsem já?“

„Myslím, že to je všechno přirozené, Mabel. Seržant mi vyprávěl, že cítil totéž k vaší matce, a myslím, že jsem něco takového viděl u mladých lidí, které jsem

někdy vodil divočinou. Ano, ano, mohu říci, že je to docela přirozený cit, proto tak snadno vzniká, a to mě utěšuje.“

„Stopaři, vaše slova mě uvádějí do rozpaků. Mluvte jasněji, nebo si raději povídejme o něčem jiném. Nemyslíte... nemůžete si myslet... nechcete mi říci...“ I bystré Mabel se začal plést jazyk a její dívčí stud ji přiměl ustoupit od toho, co chtěla s rozmyslem odpovědět. Ale pak sebrala všechnu odvahu a rozhodnuta, že se doví, co se dá, po chvílce váhání pokračovala: „Myslím, Stopaři, že jste mi nechtěl naznačit, že na mne vážně myslíte jako na svou ženu?“

„Myslím, Mabel, opravdu myslím. Řekla jste to všechno mnohem lépe, než bych dokázal já sám, pouhý zálesák a hraničář. Domluvil jsem se o tom se seržantem. Jen jestli to bude vám milé, ale seržant myslí, že ano. Já jen pochybuji, že bych se dovedl zalíbit dívce, která si zaslouží nejlepšího manžela z celé Ameriky.“

Rozpaky na Mabelině tváři se nyní změnily v překvapení, ale pak ještě rychleji přešlo překvapení ve smutek.

„Můj otec!“ zvolala, „můj tatínek si myslel, že se stanu vaší ženou, Stopaři?“

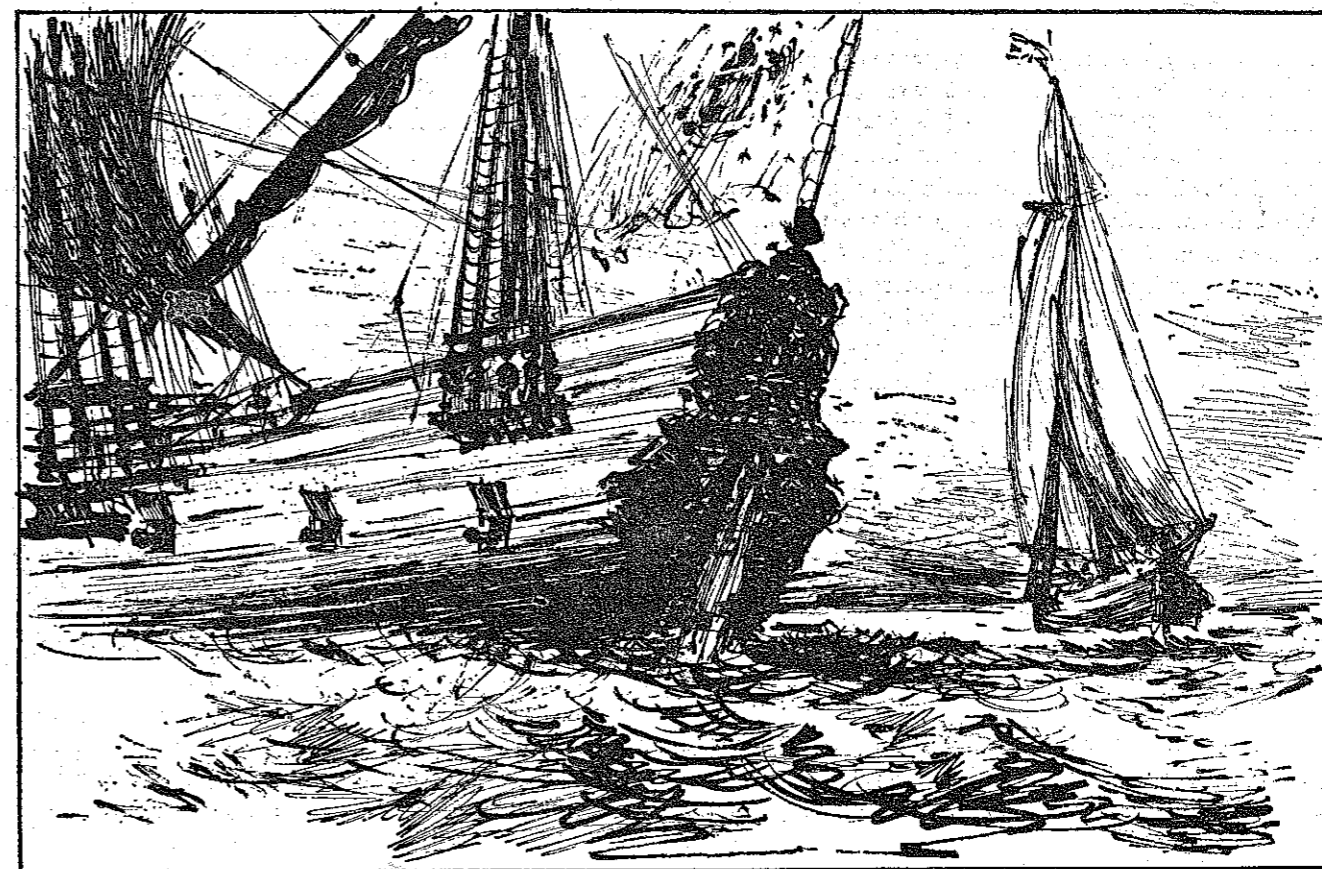
„Ano, Mabel, dokonce myslel, že budete ráda mou ženou, a skoro mi dodal odvahy, abych tomu uvěřil.“

„Ale vám, vám jistě na tom nezáleží, jestli se tento zvláštní plán uskuteční?“

„Co říkáte?“

„Myslím si, Stopaři, že jste o tom mluvil spíš ze zdvořilosti k mému otci než z jiného důvodu a že se nedotknu vašich citů, ať odpovím jakkoli?“

Stopař se podíval vážně do krásné Mabeliny tváře. „Často jsem si myslel, že jsem šťastný, Mabel, když jsem se toulal po lesích a podařil se mi dobrý lov.

Dýchal jsem čerstvý horský vzduch a byl jsem silný a zdravý. Ale teď vím, že to bylo jen počítání a nicotné ve srovnání s radostí, jakou bych pocítil, kdybyste o mně soudila lépe než o druhých.“

„Lépe než o druhých! Ovšem, skutečně o vás smýšlím lépe než o většině jiných, dokonce o vás smýšlím nejlíp ze všech. V pravdivosti, poctivosti, prostotě, spravedlivosti a statečnosti se vám málokdo vyrovná.“

„Ach, Mabel, jak sladce a povzbudivě jste to řekla. Snad tedy seržant nebyl tak daleko od pravdy, jak jak jsem se obával.“

„Ne, Stopaři, ve jménu všeho svatého a spravedlivého, nechci, aby mezi námi vzniklo nedorozumění v tak důležité věci. Vážím si vás, jsem vám oddána, ctím vás přímo jako svého otce, ale nemohu se stát vaší ženou.“

Stopařova tvář se tak náhle změnila, že Mabel okamžitě přestala mluvit. Na Stopaře působil otřes tak silně, že se až chytil za hrdlo, jako by hledal úlevu v tělesném utrpení. Prsty se mu křečovitě svíraly a dívka se skutečně poděsila.

„Ne, Stopaři,“ dodala Mabel prudce, když byla opět schopna řeči, „snad jsem řekla víc, než jsem myslela.“

Vždyt v lásce je všechno možné a ženy prý nikdy přesně nevědí, co chtějí. Chtěla jsem vám jen říci, že my dva bychom na sebe neměli myslet jako budoucí manželé.“

„Nebudu, Mabel, nikdy už na vás nebudu tak myslet,“ řekl přidušeným hlasem Stopař, jako by mu na prsou ležel balvan. „Ne, ne, už nikdy na vás nebudu tak myslet ani na žádnou jinou.“

„Stopaři, drahý Stopaři, chápejte mě! Nevkládejte do mých slov jiný smysl než já, byl by to nerozumný sňatek.“

„Ano, říkal jsem to seržantovi, ale měl jiný názor.“

„Stopaři, je to horší, než jsem myslela. Podejte mi ruku, můj skvělý Stopaři, a ukažte mi, že ke mně necítíte nenávisť. Prosím vás, usmějte se na mne.“

„Nenávidět vás, Mabel!... Smát se na vás!... Ach!“

„Ne, podejte mi ruku, vaši tvrdou, poctivou a mužnou ruku — obě, obě, Stopaři! Nebudu klidná, dokud nebudu mít jistotu, že jsme zase přáteli, že to všechno byl omyl.“

„Mabel,“ řekl vůdce a podíval se zasmušile do tváře ušlechtilé a neodolatelné dívky, jež držela obě jeho drsné, osmahlé ruce ve svých hezkých a něžných prstech. Zasmál se tichým, zvláštním smíchem, i když z jeho obličeje neschopného nic předstírat, zvláště v takové bouři protikladných citů, vyzařovala úzkost:

„Mabel, seržant se zmýlil!“

Nesnesl již déle toto rozjítření a po tváři se mu rozběhly slzy jako déšť. „Seržant se zmýlil,“ zvolal vůdce. Poděsil Mabel nepřírozenou směsí úzkosti a posměchu v hlase, „věděl jsem to, věděl jsem to a říkal jsem to, ano, seržant se zmýlil.“

„Můžeme být přáteli, i když nemůžeme být manželi,“ pokračovala Mabel. „Kdybych si myslela, že nějaká moje chyba ve vás vyvolala klamně naděje, Stopaři, i když o tom nevím, nikdy bych si to neodpustila. Věřte mi, že bych raději trpěla sama, než abych vám způsobila utrpení.“

„To je právě to, Mabel. Rozhovory s vámi a vaše názory, které jste vyjadřovala tak jemně, jak nejsme v lesích zvyklí, mě svedly z cesty. Ale teď vidím jasně a začínám lépe chápat, jaký je mezi námi rozdíl. Pokusím se tyto myšlenky zahnat, půjdu zas do lesů, jak jsem dříve chodíval za zvěří a za nepřitelem. Ach, Mabel, od té chvíle, co jsme se setkali, jsem šel za klamným cílem.“

„Brzo na to všechno zapomenete a budete na mne myslet jen jako na přítelkyni, která vám vděčí za svůj život.“

„Možná že to tak chodí v městech, ale pochybuji, že je tomu tak v lesích. Když uvidíte něco krásného,

dlouho to nůsíte v srdci, a když zažijete upřímný a čistý cit, těžko se s ním loučíte.“

„Zapomenete na všechno, když si vážně uvědomíte, že se vůbec nehodím za vaši ženu.“

„To jsem říkal seržantovi, ale měl jiný názor. Kdybych byl například jen z poloviny tak hezký jako Jasper Western, můj omyl by nebyl tak velký a snad by to nebyl ani omyl.“

„Nebudeme mluvit o Jasperu Westernovi,“ řekla Mabel a krev jí stoupla do skrání. „Je jistě skvělý ve vichřici a na jezeře, ale tady o něm nemusíme mluvit.“

„Ale myslím, Mabel, že je lepší než ten, kdo asi bude vašim mužem, i když seržant říká, že k tomu nikdy nedojde. Ale seržant se už jednou mýlil, a může se zmýlit podruhé. V náčelníkově stanu nemusíte vždycky najít víc štěstí než v prostém vigvamu. A ačkoliv snad důstojnická obydlí vypadají lákavěji než ostatní vojenské domky, často je za jejich zdmi velmi špatný soulad mezi mužem a ženou.“

„O tom vůbec nepochybuji, Stopaři, a kdyby rozhodovalo jen to, raději bych šla s vámi do nejprostší chatrče v lesích a sdílela s vámi váš život, ať dobrý nebo zlý, než žila pod střechem kteréhokoliv z důstojníků, které znám.“

„Sám major Duncan pro vás vybral ubytovatele. Ba ne, Mabel. Znam velmi dobře Davyho Muira. I kdyby z vás udělal dámu, nikdy by z vás neudělal šťastnou ženu ani ze sebe slušného muže.“

„Nikdo nemusí mít, Stopaři, strach, že by poručík Muir měl na mne nějaký vliv... Radši bych zůstala až do smrti svobodná, než bych si vzala Muira. Ale nemluvmе už o něm.“

„O mně také raději nemluvmе. Byl jsem šťastný, že jsem byl tak dlouho blízko vás, a dokonce jsem si jistou dobu myslel, že má seržant pravdu. Ale to už je za námi. Budu jezdit s Jasperem po jezeře a tam bude dost práce, aby mi vyhnala z hlavy zbytečné myšlenky.“

„A zapomenete na dnešek, na mne — ne, na mne nezapomínejte, Stopaři. Ale vy se chcete zas vrátit k dosavadnímu životu a nechcete se už dát znepokojovat žádnou mladou ženou, která by vám stála za to?“

„Nikdy jsem netušil, Mabel, co ženy v životě znamenají. Dokud jsem vás nepoznal, spal jsem klidněji než novorozeně. Sotva jsem složil hlavu na kořeni stromu, na kameni nebo na kožešině, usnul jsem, jako by mě do vody hodil, a snil o něčem, co jsem prožil ve dnu. Ležel jsem, dokud nebyl čas vstát. Ale pak ani vlaš-tovka nevyletí tak jistě z hnízda, jak jsem vyskočil

z lože právě v tu chvíli, kdy jsem chtěl. Vypadalo to jako zvláštní dar, kterému se obdivovali i v ležení Mingů. Žil jsem kdysi v mnoha osadách těch ničemů.“

„To všechno zas přijde, Stopaři, protože tak přímý a upřímný muž nezmaří svoje štěstí pro hloupost. Bude se vám zase zdát o vašich lovech, o jelenech a chytání bobrů.“

„Ne, ne, Mabel, už nikdy nechci mít sny. Než jsme se setkali, rád jsem ve snu šval psy, dokonce jsem i pronásledoval Irokéze, rval jsem se s nimi, číhal jsem na ně v záloze a měl z toho radost, bylo to v mé povaze. Ale to všechno pro mne ztratilo kouzlo, co jsem vás poznal. Už nesním o ničem hrubém; právě minulou noc jsme byli spolu v pevnosti. Zdálo se mi, že jsem měl srub v javorovém háji. Pod stromem stála Mabel Dunhamová a ptáci ve větvích místo zpěvu, kterým je obdařila příroda, cvrlikali písně. I zvěř se zastavovala a poslouchala. Chtěl jsem zastřelit laň, ale Zvěrobijka nevydala ránu. Zvíře se mi zasmálo do obličeje, jako se směje mladé děvče, pak uskočilo a ohlédlo se, jako by čekalo, že půjdu za ním.“

„Už o tom nemluvmе, Stopaři, už o tom nemluvmе,“ řekla Mabel a setřela si z očí slzy, neboť prostý a vážný způsob, kterým tento drsný lovec prozradil, jak ji má rád, příliš dojal její ušlechtilé srdce.

„Pojďme se podívat za mým otcem. Jistě není daleko, slyšela jsem docela blízko jeho pušku.“

„Seržant se mýlil, ano, byl to omyl, marně bychom se pokoušeli přimět holubici, aby se snášela s vlkem.“

„Tam přichází tatínek,“ přerušila ho Mabel, „musíme vypadat veselí a šťastní, Stopaři, jako dobří přátelé, a svoje tajemství si necháme pro sebe.“

Odmlčeli se. Slyšeli, jak seržant drtí pod nohama suché větve; pak se objevil v nedalekém mlází. Když starý voják vyšel na otevřené prostranství, podíval se na svou dceru a jejího druha a řekl dobromyslně: „Mabel, máš mladé nohy, dojdí pro ptáka, kterého jsem

zastřelil. Spadl přímo u houštiny mladých jedlí na břehu. Protože nám Jasper dává znamení, že chce odjet, nemusíš už šplhat zpátky na kopec, za pár minut se s tebou sejdem na břehu.“

Mabel poslechla. Seběhla pružným krokem s pahorku. Chůzi měla lehkou, ale srdce těžké, a jakmile ji skryla houština, vrhla se pod strom a dala se do žalostného pláče. Seržant se za ní díval s otcovskou pýchou, dokud nezmizela. Pak se obrátil s vlídným a důvěrným úsměvem k svému příteli.

„Je lehká a čiperná jako její matka, kamaráde, ale má kus otcovy síly,“ řekl. „Její matka snad nebyla tak hezká, ale Dunhamové byli vždycky hezcí, muži i ženy. Nuže, Stopaři, jistě jsi neprospal příležitost a otevřeně sis s děvčetem promluvil? Ženy mají rády v těchto věcech přímost.“

„Myslím, že si s Mabel dobře rozumíme,“ odpověděl Stopař a pohlédl stranou, aby se nemusel podívat seržantovi do očí.

„Tím lépe. Někteří lidé si myslí, že trochu nejistoty a pochyb lásku oživí, ale já jsem z těch, kdo soudí, že čím jasněji mluvíš, tím líp ti druhý rozumí. Byla Mabel překvapená?“

„Bojím se, že byla, seržante.“

„Ale doufám, že také nebyla příliš povolná! Její matka byla stydlivá a plachá alespoň měsíc. Ale otevřenost je právě tak dobrou vlastností u muže jako u ženy.“

„Správně, správně, a soudnost také.“

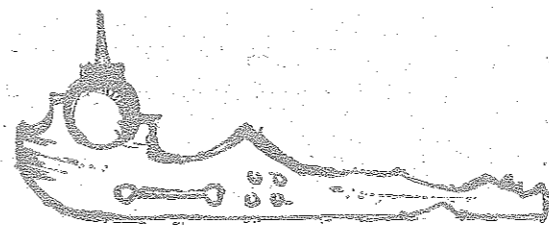
„Nemůžeš očekávat příliš soudnosti od mladé, dvacetileté dívky, Stopaři, ale to se změní, až bude zkušenější. Kdybychom se například já nebo ty dopustili omylu, těžko by se to promíjelo, ale tak mladému děvčeti jako Mabel nikdo hlavu neutrhne.“

Stopaři se chvělo svalstvo ve tváři, zatímco seržant vykládal svoje rozumy.

„Seržante, jsme staří kamarádi a bojovníci, i když válčíme jen tady v divočině. Prokázali jsme jeden druhému hodně dobrého, a můžeme proto být upřímní — proč jsi myslel, že děvče jako Mabel se zamiluje do tak hrubého člověka, jako jsem já?“

„Cože? Měl jsem pro to spoustu důvodů, dobrých důvodů, kamaráde. Snad právě to, co jsi pro mne vykonal, a naše tažení, o kterých jsi mluvil, a k tomu všemu jsi můj starý a osvědčený přítel.“

„To zní hezky, když jde o nás dva, ale tvé hezké dceři na tom mnoho nesejde. Možná že si řekne, že spousta těch bojů mě připravila o zbytek půvabu, který jsem snad někdy měl, a nejsem si docela jist, že nějaké mladé děvče vzplane zvláštní láskou k svému nápadníkovi proto, že je starým přítelem jejího otce.“

Láska si hledá sobě rovného, věř mi, seržante, a moje schopnosti se nerovnej schopnostem Mabel Dunhamové.“

„Z tebe mluví tvoje skromnost, Stopaři, ale tím u děvčete nic nezískáš. Podívej se na poručíka Muira, ten člověk už měl pět žen, a je skromný asi tak jako devítiocasá kočka.“

„Mabel Dunhamová si nikdy nevezme poručíka Muira, i kdyby se ještě více naparoval.“

„To je rozumná poznámka, Stopaři, protože jsem se rozhodl, že ty budeš mým zetěm. Kdybych byl důstojníkem, snad by měl Muir nějakou naději. Ale čas položil už jednu přehradu mezi mne a moje dítě, a nechci, aby byl mezi námi ještě důstojnický stan.“

„Seržante, musíme nechat Mabel, aby se sama rozhodla. Je mladá, má srdce jako ptáče, a nechci zatížit ani prčkem její hlavu, která je zatím samá radost, ani seabemí ztlumit její šťastný smích.“

„Mluvil jsi s ní otevřeně?“ zeptal se seržant náhle a trochu drsně.

Stopař byl příliš poctivý, aby neodpověděl podle pravdy, a na druhé straně příliš čestný, aby zradil Mabel a vystavil ji otcovým výčitkám. Věděl, jak je seržant přísný, když se hněvá.

„Vyložili jsme si svoje názory,“ řekl, „a ačkoliv je Mabel děvče, které může mít člověk rád na první pohled, mám dojem, seržante, že se sám musím ještě trochu rozmyslet.“

„Snad se Mabel neodvážila odmítnout nejlepšího přítele svého otce?“

Stopař odvrátil obličej, aby skryl úzkostný pohled, jak mu napovídalo jeho svědomí, ale mluvil dál svým klidným mužným tónem.

„Mabel je tak jemná, že by nic neodmítla, ani psa by drsně neokřikla. Neptal jsem se tak, abych byl přímo odmítnut, seržante.“

„A čekal jsi snad, že ti má dcera padne do náruče, ještě než se jí zeptáš? Nebyla by dcerou své matky, kdyby něco takového udělala, ani mou dcerou. Dunhamové mají rádi přímé jednání a nejsou přelétaví. Dovol mi, abych to zařídil sám, Stopaři, a nebudou žádné zbytečné průtahy. Promluvím s Mabel tvým jménem ještě dnes večer.“

„Raději ne, seržante. Přenech celou věc Mabel a mně a myslím, že všechno dobře dopadne. Mladá děvčátka jsou jako poplašení ptáčci. Nechtějí, aby se na ně spouštělo nebo aby na ně někdo hrubě křikl. Nech to na mně a na Mabel.“

„Pod jednou podmínkou, příteli: musíš mi slíbit na svou loveckou čest, že při první vhodné příležitosti

Mabel všechno otevřeně řekneš bez zbytečných okolků.“

„Zeptám se jí, seržante, pod tou podmínkou, že se nebudeš do té záležitosti plést — ano, slibuji, že se zeptám Mabel, jestli si mě chce vzít, i kdyby se mi vysmála do očí, jen když ty tu podmínku dodržíš.“

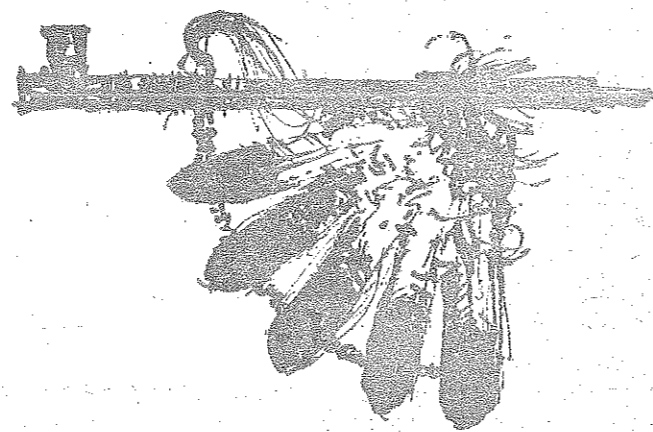
Seržant Dunham ochotně slíbil. Vžil se do představy, že muž, kterého si sám tak vážil, musí být příjemný i jeho dceři. Sám se před lety oženil s ženou o hodně mladší, a neviděl věkovou přehradu ani u své dcery a Stopaře.

Ještě když oba sestupovali s pahorku na břeh, jejich hovor neskončil. Seržant přesvědčoval přítele, že jen nedostatek sebedůvěry mu překazil úspěchy u Mabel a že musí vytrvat, aby to příště napravil. Stopař nevěřil ovšem všemu, co mu seržant říkal, ale začal si myslet, že to snad byla jen dívčí plachost, že Mabel neznala svoje city, a proto s ním tak mluvila.

„Ubytovatel nemá žádné vyhlídky,“ řekl Stopař na jednu z přítelových poznámek. „Mabel v něm vidí jen člověka, který už měl čtyři nebo pět žen. A myslím, že i jen jednou se oženit už je ‚okolnost‘, jak říká Cap,“ Stopař se zasmál; už se mu zase začal vracet jeho ostrovtip.

„Je, příteli, a velmi mimořádná. Kdyby sis neměl vzít Mabel, poradil bych ti, abys zůstal svobodný. Ale už dcerku vidím, teď musíme být tiše.“

„Ach, seržante, jen aby ses nemýlil.“

KAPITOLA 19

*To byl ten šťastný kout,
venkovské místo s krásnou vyhlídkou.
MILTON*

Mabel čekala na břehu. Spustili kanoi na vodu a Stopař je stejně obratně jako při první cestě přepravil příbojem. Jezero se už utišilo. Třebaže celé pobřeží, kam až oko dohlédlo, vrobily útesy, vypadaly spíš jen jako mihotavý pruh, tu se objevily a tu zmizely, jako když kámen na chvíli rozčepí kola na hladině rybníka. Kotevní lano Oblaku nebylo nad vodou téměř vidět a Jasper už natáhl plachtoví. Byl připraven vyplout, jakmile jen očekávaný pobřežní vánek naduje plachty.

Slunce už zapadlo, když se zatřepetala hlavní plachta kutru a před začala brázdit vodu. Vanul mírný jižní vítr; loď se držela podél jižního břehu, aby se dostala co nejdříve k východu. Nastala tichá noc a cestující usnuli hlubokým, klidným spánkem.

Jasper směl řídit loď, ale Capovi byl ponechán vrchní dohled, neboť nedůvěra k Jasperovi nebyla ještě potlačena. Dobře věděl, že je Montcalm bude hledat, když se živly uklidnily. Z opatrnosti však neprozradil svoje obavy Capovi. Měl totiž jasný plán, jak uniknout nepříteli, ale strchoval se, aby mu v něm velitelé lodi nezabránili, protože by se jim zdál podezřelý a zapochybovali by zas o jeho poctivost. Jasper byl přesvědčen, že mladý dvorný Francouz, velitel nepřátelské lodi, opustí přístav u Niagarské pevnosti, jakmile vítr utichne, a vypluje zas na jezero, aby se poohlédl po Oblaku, a že se bude držet uprostřed mezi oběma břehy, kde je nejlepší rozhled. Proto bude nejlépe, když se Oblak přimkne k jednomu z nich, aby se vyvaroval setkání. Tam bude mít největší naději, že projede nepozorován, protože jeho plachty splynou s předměty na souši. Jasper dal přednost jižnímu břehu, protože tu vanul vítr, a myslil si, že ho tady nepřítel bude nejméně čekat, protože tato cesta vedla v blízkosti francouzských osad a nejsilnější pevnosti v této končině.

Cap našťástí o tom všem nic nevěděl a seržant víc myslel na vojenské podrobnosti, než aby se zabýval věcmi, které nespadały do jeho oboru. Nikdo tedy Jasperovi nepřekážel, a než nastalo ráno, nabyl celé své dřívější pravomoci a vydával volně rozkazy, kterých mužstvo bez váhání poslouchalo.

Když se rozednilo, přišli zas všichni na palubu. Zvědavě se dívali, jak se z šera vynořuje obzor a celá krajina se v přibývajícím světle rozjasňuje. Na východ a na sever bylo vidět jen vodu třpytící se ve vycházejícím slunci, ale na jih se táhl nekonečný pás lesů. Najednou se vpředu objevila mezera v lesním porostu a hned nato mohutné stěny připomínající zámek. Valy, bašty sruby a palisády se tyčily chmurně na výspě, která ohraničovala ústí široké řeky. Ve chvíli, kdy se objevila pevnost, zdvihl se malý obláček mlhy a na vysokém stožáru cestující uviděli třepetající se bílou francouzskou vlajku.

Cap při té nemilé podívané vykřikl a vrhl ostražitý pohled na švagra.

„Tamhle visí ve vzduchu umazaný ubrus, jako že jsem Charles Cap!“ mumlal, „a my se tlačíme k tomu zatracenému břehu! Poslouchejte, Jasper, chcete nakládat žáby, že se držíte tak blízko té Nové Francie?“

„Držím se těsně při břehu, pane, protože doufám, že mineme nepřátelskou loď, která musí rozhodně být někde tady v závětří.“

„Ale, ale, to zní chytrě a doufám, že vám to vyjde. Snad tu není žádný spodní tah?“

„Jsme teď u břehu, odkud vane vítr,“ zasmál se Jasper, „a myslím, že připustíte, pane Cape, že se při silném spodním proudu dá lehko zakotvit. Děkujeme všichni za svoje životy spodnímu proudu tohoto jezera.“

„Francouzské nesmysly!“ zavrčel Cap.

„Teď alespoň máme dobrou příležitost, švagře, prohlédnout si nepřítelovu pevnost na Niagaře, aspoň myslím, že to je ona,“ vmísil se do řeči seržant. „Dejte si pozor, až pojedete kolem, musíme mít na paměti, že stojíme tváří v tvář nepříteli.“

Tuto radu nemusel seržant ani zdůrazňovat.

Vítr byl nyní silný a hnal Oblak velmi rychle. Jasper pustil kormidlo, loď vplula do nádherné úžiny, které se v tomto místě říkalo řeka, a zajela téměř až do jejího ústí. Prostorou mezi břehy zněl temný, vzdálený hukot, mohutnější v závanech větru, podobný nejhlubším tónům nesmírných varhan, a chvílemi se zdálo, že rozechvívá i zemi.

„To zní jako příboj na nechráněném břehu!“ zvolal Cap, když zaslechl zvlášť temné zaburácení.

„Ano, to je příboj našich končin,“ odpověděl Stopař. „Tam není žádný spodní proud, pane Cape. Všechna voda, která tam bije do kamenných stěn, už zůstává dole a vrátit se nemůže. Slyšíte starou Niagaru, jak se valí se skalních převisů.“

„Snad nechcete tvrdit, že tahle krásná, široká řeka tam někde padá se skal?“

„Ano, pane Cape, skutečně padá; nemá žebřík, ani tam není silnice, po které by se svezla. To je náš zázrak přírody, i když na oceáně byste nás asi překonal jinými divy. Poslyšte, Mabel, byl by to zážitek, kdybychom mohli ujít deset nebo patnáct mil po břehu proti proudu a podívat se, co tam příroda stvořila.“

„Vy jste viděl ty slavné vodopády, Stopaři?“ zeptala se dívka dychtivě.

„Ano, viděl a byl jsem zároveň svědkem hrozné podívané. Byli jsme s Hadem na průzkumu v okolí této pevnosti. Řekl mi, že jeho lid vypráví o obrovském vodopádu, který je nedaleko, a vybídl mě, abychom odbočili ze své cesty a šli se podívat na ten div. Slyšel jsem už o něm podivuhodné zvěsti od vojáků Šedesátého pluku — to byl můj mateřský pluk, a k Pětapadesátému pluku jsem přišel až později — ale všude je spousta povedených lhářů, proto jsem jim věřil sotva polovinu. Šli jsme tedy; čekali jsme, že nás povede sluch za hrozným rachotem, jaký slyšíme dnes, ale zklamali jsme se, protože příroda nemluvila tak hlasitě jako dnes ráno. V lese, pane Cape, někdy cítíte její moc na každém kroku, a jindy zas je všude ticho, jako by její duše spala. A tak jsme se najednou octli u řeky, kousek nad vodopády. Mladý Delaware, který byl s námi, našel kanoi z kůry a chtěl se pustit do proudu, aby se dostal na ostrov přímo uprostřed divoké řeky. Řekli jsme mu, že je to bláznovství, přešli jsme se s ním, že je hřích pokoušet osud a vyhledávat nesmyslné nebezpečí. Ale mladí Delawaři jsou jako mladí vojáci, odvážlivci a furianti. Ať jsme říkali co chtěli, nevzdal se svého úmyslu a provedl svou. Kanoa ještě nebyla uprostřed, a už se rozletěla, jako by měla křídla. Sebevětší zručnost mladého Delawara by neodolala proudu. Hoch zápasil o život mužně. nádloval do posledních sil jako laň, která

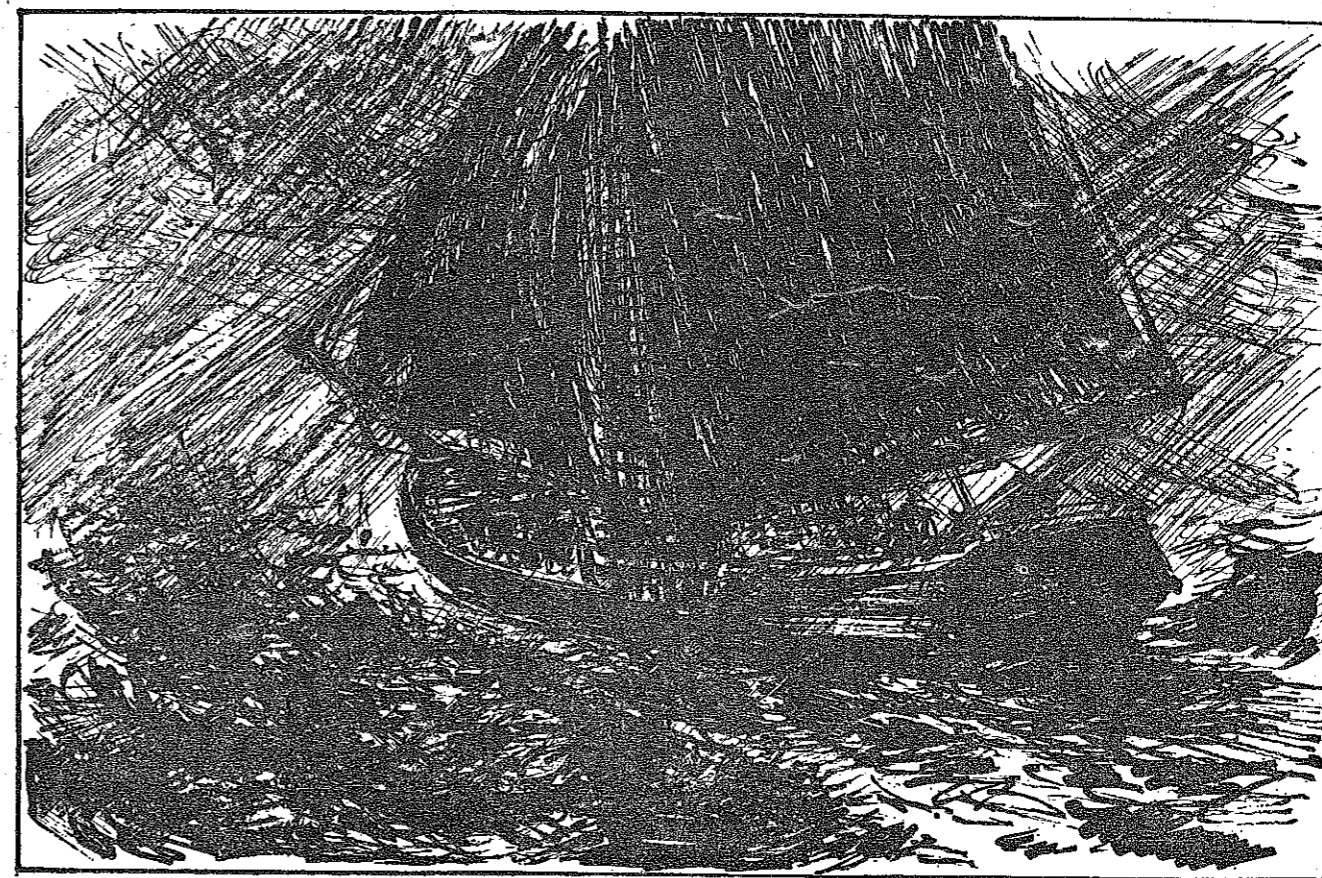
chce ve vodě uniknout psům. Nejprve vyrazil rychle přes řeku. V té chvíli jsme věřili, že ji překoná. Ale odhadl špatně vzdálenost, a když to poznal, obrátil se přídílí proti proudu. Byla to hrůza dívat se na jeho zápas. Ale lidská síla má své meze; při prvním slabším úderu pádla byl stržen zpět, pak začal uplouvat krok za krokem, až se dostal k místu, kde se řeka zdála plochá a zelená, jako by byla setkána z miliónu nití, visících přes obrovskou skálu. Najednou vyrazil s proudem jako šíp a zmizel. Přídíl kanoa se vymrštila dost vysoko, abychom viděli, jak skončil. O několik let později jsem potkal Mohawka, který viděl celou událost zdola z koryta řeky. Řekl mi, že Delaware pádloval ještě ve vzduchu, dokud nezmizel v mlze vodopádu.“

„A co se s chudákem stalo?“ zeptala se Mabel, kterou silně zaujala přirozená Stopařova výmluvnost.

„Odešel jistě do věčných lovišť; vydal se sice zbytečně v nebezpečí, ale choval se správně a statečně. Ano, umřel z hlouposti, ale Manitou, Velký duch rudokožců, má slitování se svými syny.“

V tomto okamžiku vypálilo dělo z tvrze nedaleko pevnosti. Kolem stožáru kutru zasvištěla střela a varovala Oblak, aby se dál nepřibližoval. Octli se nyní v proudu a příznivý vítr je brzo zanesl tak daleko, že je nemohla ohrozit žádná rána; pak zas pluli dál podél břehu. Když již bylo vidět na řeku, Jasper se přesvědčil, že tu nekotví Montcalm. Plavčík, kterého poslal nahoru na stožár, ohlásil, že na celém obzoru není vidět ani plachtu. Měli teď velkou naději, že se Jasperův manévr podařil a že je francouzský velitel minul, protože plul středem k druhému konci jezera.

Po celý den vanul vítr k jihu a kutr pokračoval v cestě asi míli od břehu. Nikde nebylo vidět známky osídlení; tu a tam se vlévaly do jezera řeky a přinášely svůj podíl do obrovské vodní nádrže, ale jejich břehy

byly po celé míle do nitra pevniny, kam až oko dohlédlo, lemovány jen stromy. I obrovské zátoky, vnořené do lesů a spojené s Ontariem jen úzkými průlivy, se objevovaly a mizely, aniž by na nich bylo vidět sebemenší stopy lidského života.

Stopař měl z pohledu na krajinu snad největší, ničím nerušenou radost. S rozkoší hleděl na nekonečný pás lesů a několikrát během dne, i když tak rád dlel blízko Mabel, naslouchal jejímu milému hlasu a odpovídal aspoň v duchu na její šťastný smích, zatoužil

toulat se znovu pod vysokou klenbou javorů, dubů a lip. Cap se díval na krajinu jinak; rozhořčeně si stěžoval, že tu nejsou žádné majáky, věže, ohně ani rejdy plné lodí. Takový břeh není nikde na světě, namítal. Vzal si seržanta stranou a vážně ho přesvědčoval, že z toho kraje nikdy nic nebude, protože se tu nikdo nepostaral o přístavy, řeky jsou pusté, vítr je tady proycen lesem a to už samo říká, že za nic nestojí. Ale rozdílné nálady cestujících nezmenšily rychlost Oblaku. Když zapadlo slunce, zbývalo už jen

asi sto mil k Oswegu. Seržant Dunham se domníval, že musí zajet k tvrzi, aby přijal od majora nové pokyny. Jasper proto plul celou noc podél břehu. I když vítr k ránu zeslábl, vanul ještě tak dlouho, že se kutr dostal k mysu, který byl, jak věděli, vzdálen asi míli nebo dvě od pevnosti. Tady začal foukat lehký severní vítr, a loď se poněkud vzdálila od břehu, aby se bezpečně dostala na otevřenou hladinu, kdyby vítr zesílil nebo kdyby se obrátil k východu.

Když se rozednilo, měl Oblak před sebou ústí Oswega vzdálené dvě míle. Právě když se z pevnosti rozlehl ranní dělový výstřel, dal Jasper rozkaz povolit lehce plachty a zamířil do přístavu. Výkřik na přídi v tom okamžiku obrátil zraky k východnímu břehu výspy. Tam, těsně mimo dostřel lehkých děl z pevnosti, jen s tolika plachtami, aby zůstal v klidu, stál Montcalm a zřejmě čekal na Oblak.

Kutr nemohl projet, protože francouzská loď by nasadila plachty a v několika minutách by mu zkřížila cestu. Bylo třeba se okamžitě rozhodnout. Po krátké poradě seržant změnil plán a rozhodl se dostat se co nejdříve k stanici, která byla jejich původním cílem. Věřil, že rychlý Oblak nechá nepřítel tak daleko vzadu, že mu nebude nebezpečný.

Proto se kutr okamžitě otočil po větru a rozvinul všechny plachty. Z pevnosti vypálila děla, zaválaly vlajky a na valech se zas hemžilo lidmi. Ale Duncan nemohl svému oddílu ničím jiným pomoci než účastí. Také Montcalm vypálil pohrdlivě čtyři nebo pět ran z děla, vytáhl několik francouzských vlajek a zakrátko se již hnal se vzduťnými plachtami za nepřitelem.

Několik hodin obě lodi brázdily hladinu největší rychlostí, jaké byly schopny. Křížovaly v úzkém prostoru bokem k větru, zřejmě aby si udržely směr k přístavu, jedna, aby se do něho dostala, kdyby to bylo možné, a druhá, aby jí pokus překazila.

V poledne se už francouzská loď ztrácela v dálce za kutrem. Vypadala, jako by stála na obzoru, neboť rozdíl v rychlosti obou lodí byl velký. Nablízku bylo několik ostrovů a Jasper navrhl, že by se za nimi kutr mohl skrýt. Přestože Cap a seržant mladíkovi hodně nedůvěřovali, a zejména poručík Muir své pochybnosti stále zdůrazňoval, poslechli Jasperovy rady, protože do Frontenaku nebylo daleko a měli naspěch. Ubytovatel důvěrně poznamenal, že Jasper nemůže jinak zradit, než že by jel přímo do nepřítelova přístavu, a tomu by kdokoli zabránil, protože jediná silná válečná loď, kterou Francouzi teď mají, je za nimi a nemůže jim škodit.

Jasper Western měl ruce volné a brzo ukázal, co

dovede. Zamířil k ostrovům, objel je a na východní straně zas vyplul na otevřenou hladinu; za ním i před ním už byl obzor čistý, a když zapadlo slunce, byl zas u prvního z ostrovů, který ležel v ústí zátoky. Než se setmělo, plul už úzkými průlivy, kudy vedla cesta k dlouho hledané vojenské stanici. V devět hodin večer začal Cap naléhat, aby spustili kotvu, protože byla tma a ostrovy tvořily pravé bludiště. V každém vyústění průlivu měl strach, že se octnou v dostřelu francouzské pevnosti. Jasper ochotně souhlasil; měl příkaz, že se má postarat, když přijíždí ke stanici, aby nikdo z cestujících nepoznal její přesnou polohu, protože některý zběh by mohl zradit malou pevnost nepříteli.

Zavedl Oblak do malé odlehle zátoky, kde by ho bylo těžké najít i za dne, a kde byl v noci dokonale skryt. Všichni, kromě jediné hlídky na palubě, šli spát. Cap se za posledních čtyřicet osm hodin tak utrmácel, že spal dlouho jako zabitý. Probudil se, až když se rozednívalo. Ale sotva otevřel oči, řekl mu jeho námořnický pud, že kutr už pluje. Vyběhl na palubu a zjistil, že se Oblak zas proplétá mezi ostrovy a na palubě je jen Jasper s lodivodem a kromě nich jen strážný, který se o pohyby lodí vůbec nestaral; věřil, že samozřejmě udržují správný směr a že vypluli podle pokynů.

„Co to znamená, pane Westerne?“ zeptal se Cap tvrdě, „vezete nás do Frontenaku, zatímco my dole spíme a čekáme, až nás odevzdáte francouzské hlídce?“

„Řídím se rozkazy, pane Cape. Major Dunham nařídil, aby všichni cestující i posádka byli v podpalubí, kdykoliv budu přijíždět ke stanici. Nechce mít v těchto místech víc lodivodů, než kolik jich král potřebuje.“

Cap hvízdal. „Pěkně děkuji za takovou práci — projíždět se mezi těmihle skalami a houštinami a nemít nikoho na palubě! Ani lodivod z Yorku by se nevyznal v takových průlivech.“

„Vždycky jsem si myslel, pane,“ zasmál se Jasper, „že byste udělal lépe, kdybyste byl nechal loď v mých rukou, než se dostaneme bezpečně k cíli.“

„Byli bychom to udělali, Jaspere, kdyby nebylo jistých okolností. Jsou to vážné věci a žádný rozumný člověk je nemůže přehlížet.“

„Dobře, pane, ale doufám, že teď už je jim konec. Dříve než za hodinu, jestli vítr vydrží, budeme na místě a budete mít po starostech i se všemi okolnostmi a spiknutími.“

„Hm, uvidíme.“

Cap se musel podrobit, protože všechno nasvědčovalo,

že je Jasper upřímný. Ostrovů nebylo doslova tisíc, ale bylo jich takové množství a byly tak malé, že se daly těžko spočítat. Jen tu a tam propluli kolem některého většího. Jasper opustil hlavní průliv a za čerstvého větru a příznivého proudu se proplétal úžami někdy tak těsnými, že zbývalo jen taktak místo, aby Oblak projel a nezachytil o stromy. Pak zas loď proplouvala malými zátokami, kde úplně mizela mezi skalami, stromy a křovinami. Voda byla tak průhledná, že nepotřebovali olovnici, a naštěstí byla všude stejně hluboká, takže nehrozilo žádné nebezpečí. Jen Cap díky svým námořnickým představám ustavičně trnul hrůzou, že narazí na dno.

„Tady mi zůstává rozum stát, Stopaři,“ zvolal nakonec starý námořník, když se kutr bezpečně vynořil již podvacaté z úzkých průlivů, do kterých tak směle vplouval, „tohle je pohrdání celou naukou o plavbě, všechna pravidla a zákony plavby tady posíláte k čertu...“

„Ne, ne, Slaná vodo, tohle je dokonalé umění. Všimněte si, že Jasper nikdy nezakolísá a žene se dopředu s přídi vzhůru jako pes s dobrým čichem po čerstvé stopě. Vsadím krk, že nás hoch bezpečně dovede k cíli, a byl by to udělal hned na začátku, kdybychom ho byli nechali.“

„Bez lodivoda, bez olovnice, bez světla, bez bojů a majáků..., ne...“

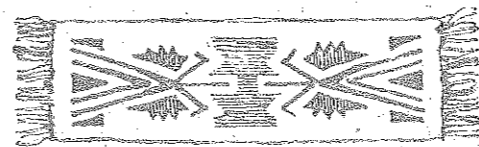
„A bez stopy,“ vmísil se Stopař, „to je mi na tom všem nejzáhadnější. Na vodě nezůstane stopa, a přece Jasper pluje tak směle, jako když my lovci vidíme otisky mokasínů v listí nebo se řídíme sluncem na nebi.“

„Čert ví, jestli má aspoň kompas!“

„Pozor, stáhneme plachtu,“ zvolal Jasper a usmíval se poznámkám svého společníka.

„Stáhní plachtu... kormidlo vpravo... ostře vpravo... tak, správně, přitoch se... jemně kormidlem... drž lehce... vyskoč na břeh s lanem...ne, vyhod je, jsou tam naši, ti je chytanou.“

To vše se událo tak rychle, že divák sotva mohl po-

střehnout jednotlivé obraty. Oblak byl prudce obrácen proti větru, až se hlavní plachta zatřásla, pak lehce zpomalil jen pomocí vesel a konečně se postavil bokem k přirozenému přístavišti ve skalách, odkud byl hned pevnými lany přitážen ke břehu. Dojeli ke stanici — a vojáky Pětapadesátého pluku tu pozdravili jejich kamarádi, spokojení, že budou vystřídáni.

Mabel vyskočila na břeh s netajenou rozkoší. Hned nato její otec odvedl rychle na souš oddíl a bylo vidět, že už má kutru až po krk. Všichni, kdo byli tak dlouho stísňeni v prostoře malého Oblaku, očekávali, že najdou na stanici, jak ji důvěrně vojáci 55. pluku nazývali, příjemné povyražení. Ostrovy nebyly vysoké, ale přesto se natolik zvedaly nad hladinou, že byl na nich zdravý a bezpečný pobyt. Všechny byly na většině plochy porostlé lesy. Tehdy to ještě byly pralesy. Ostrov, který byl vybrán pro vojenské účely, byl malý, měl rozlohu asi dvacet jiter. Při nějaké náhodné pohromě, snad o několik století dříve, byly na něm z části zničeny stromy a téměř polovinu plochy pokrývalo travnaté rašeliniště.

Ale pobřeží této malé vojenské základny hustě vroubily stromy a křoviny. Vojáci se k nim chovali šetrně, protože tvořily stěnu, za níž se všechno mohlo skrýt. Za hradbou těchto stromů, houštin a křovin bylo postaveno asi osm nízkých domků, v nichž byla obydlí velitele a mužstva, skladiště, kuchyně a lazaret. Byly to obyčejné sruby pokryté kůrou; dříví si sem vojáci přivezli ze vzdálených míst, aby kácení neupoutalo pozornost. Protože se ve staveních bydlelo už několik měsíců, byla dosti pohodlně zařízena.

Na východním konci ostrova byl malý výběžek, tak hustě zalesněný, že přes něj nebylo téměř vidět, dokud bylo na větvích listí. Blízko úzké šíje, která spojovala tento výběžek s ostrovem, postavili malý, zvlášť pevný srub. Klády nemohla kulka prorazit. Byly čtverhrané a pečlivě spojené, aby nikde nezůstala ani štěrbin. Okna byla zbudována jako střílny, dveře byly malé a silné, střecha sroubena z otesaných klád jako ostatní část stavby a pečlivě pokryta kůrou, aby chránila před deštěm. V dolní místnosti bylo střelivo a zásoby. Tady také vojáci uskladnili všechny potraviny. Horní poschodí bylo zároveň obydlím a tvrzí. Nízká půda byla rozdělena na tři malé místnosti, kam se vešla palanda pro deset až patnáct lidí. Všechno zařízení bylo jednoduché a levné, ale skýtalo dostatečnou ochranu proti přepadení. Protože celá budova nebyla vysoká ani dvanáct metrů, zakrývaly střechu koruny stromů, a srub mohl postřehnout jen ten, kdo vstoupil na ostrov. Na stranu odvrácenou od moře

vedla horní okénka, ale i zde zakrývaly spodek dřevěné tvrže různé husté křoviny.

Protože tato stavba byla určena jen k obraně, stavitelé se postarali, aby srub stál tak blízko u prohlubně ve vápencové skále tvořící podklad ostrova, že stačilo spustit vědro, a obležení získali nezbytnou vodu. Aby to bylo snadnější a aby bylo možno hájit spodek budovy, přečnívalo horní patro asi o metr nad dolní. Otvory v trámové podlaze, určené za střelny i dvířka, byly vyplněny dřevěnými deskami. Jednotlivá poschodí byla spojena žebříky. Takové sruby se stavěly jako tvrže, do nichž mohly ustupovat napadené posádky nebo oddíly.

Ale sama poloha dodávala ostrovu jako vojenskému bodu největší cenu. Ležel mezi dvaceti jinými a nebylo lehké jej najít. Nepřátelská loď mohla plout hodně blízko, a přece jí tento zvláštní ostrov připadal v průhledech mezi ostatními ostrovy jen jako součást jiného. Okolní průlivy byly tak úzké, že se dalo těžko říci, které části souše spolu souvisí a které jsou samostatné, i když pozorovatel stál mezi nimi a snažil se to zjistit. Malá zátoka, které Jasper použil jako přístavu, byla tak obklopena stromy a uzavřena ostrůvky, že jednou když stáhl kutr plachty, jeho vlastní posádka, která se vrátila z krátkého rybářského výletu po sousedních průlivech, jej několik hodin hledala. Místo se tedy obdivuhodně hodilo k svému účelu a jeho přirozených vlastností bylo tak důmyslně využito, jak jen dovoloval rozpočet a skrovné prostředky pohraniční stanice.

Po příjezdu Oblaku nastal ruch a shon. Dosavadní posádka nevykonala nic, co by stálo za zmínku, ale měla už dost samoty a hleděla se vrátit na Oswego. Důstojník, kterého seržant přijel vystřídat, ve stručném hlášení předal starému vojákovi základnu a spěchal se svým oddílem na palubu Oblaku. Požádal Jaspera, který by byl rád strávil den na ostrově, aby neprodleně odplul, protože vítr sliboval rychlou cestu přes jezero. Avšak než se rozloučili, měli poručík Muir, Cap a seržant důvěrnou poradu s odcházejícím důstojníkem a upozornili ho na podezření vůči mladému plavci. Důstojník slíbil patřičnou bdělost a nastoupil na loď. Za necelé tři hodiny po příjezdu byl již kutr zas na cestě.

Mabel se usadila v jedné chatě. S ženskou pohotovostí a zručností zařídila, co se dalo, aby se jí i otci pohodlně bydlelo. V chatě, která stála trochu stranou, upravila vojákova žena jídelnu pro všechny vojáky oddílu. V seržantově domku, nejlepším na ostrově, se tudíž nemusely dělat žádné domácí práce a Mabel tu mohla uplatnit všechny svůj ženský vkus; poprvé, co přišla

na hranici, byla na svůj domov opravdu pyšná. Když tyto důležité věci zařídila, šla se projít po ostrově. Přes hezkou mýtinu vedla pěšinka na jediné nezalesněné místo na břehu. Dívala se do průzračné vody, která se jí neznatelně čerila pod nohama. Prochvívalo jí příjemné vzrušení, když si vzpomínala na všechno, co právě zažila, a hádala, co ještě tají budoucnost.

„Taková kráska v tak krásném místě, slečno Mabel,“ oslovil ji David Muir, který se najednou objevil po jejím boku.

„Kdybych vám řekla, pane Muire, že se mi vaše poklony vůbec nelíbí, asi byste mi nevěřil,“ odpověděla Mabel rozhořčeně, „ale uvěříte snad, že vám lépe porozumím, když se mnou budete mluvit trochu jinak.“

„Zadržte, krásná Mabel, sršíte vtípem jako naleštěná hlaveň muškety. Vaše řeč je příliš bystrá a moudrá na chudáka, který si čtyři roky okusoval nehty na hranicích a neměl příležitost pohovořit s lidmi, aby své chování obrušoval. Ale jistě, slečno, nelitujete, že jste zas jednou stoupla svou krásnou nožkou na pevnou zemi?“

„Ještě před dvěma hodinami jsem si myslela, že budu ráda, pane Muire, ale Oblak je tak krásný, jak pluje tam v průhledech mezi stromy, až skoro lituji, že už nejsem na palubě.“

Když to řekla, zamávala kapesníčkem v odpověď na Jasperův pozdrav. Mladík nespouštěl z Mabel očí, dokud bílé plachty jeho lodi nezahmuly kolem poloostrova, kde se téměř ztratily za zeleným lemem stromů.

„Odjeli a nechci říci ‚žijte blaze‘, nýbrž ‚šťastně se vraťte‘, protože bez nich nám hrozí, že strávíme zimu na ostrově. Mohli bychom se ovšem také octnout v žaláři v Quebecu. Tenhle Jasper Sladká voda je pěkný tulák a v pevnosti o něm mají takové zprávy, že mě až bolí u srdce. Váš vzácný otec a právě tak vzácný strýc o něm nemají nejlepší mínění.“

„To je mi líto, pane Muire, ale čas jistě rozptýlí jejich nejistotu.“

„Jen kdyby rozptýlil aspoň moji, krásná Mabel,“ řekl lichotivě, „nezáviděl bych pak ani našemu veliteli. Myslím, že kdybych šel do výslužby, seržant by zaujal moje postavení.“

„Jestli je můj otec hoden zaujmout vaše místo, pane Muire,“ odpověděla dívka se zlomyslnou radostí, „pak je jistě ta způsobnost vzájemná a vy byste byl schopen převzít jeho.“

„Čertovo dítě! Snad mě nechcete, Mabel, degradovat na poddůstojníka?“

„Ne, pane, nemyslela jsem na vojenské hodnosti, když jste mluvil o výslužbě. Měla jsem sobečtější myšlenky. Říkala jsem si, jak mi připomínáte svou zkušeností a moudrostí mého tatínka. Hodil byste se za hlavu rodiny.“

„Jako novomanžel, Mabel, ne jako otec nebo hlava rodiny. Víím, jak to myslíte, a mám rád vaše pohotovostní vtipné odpovědi. Mám rád ostrý jazyk u mladé dívky, ale ne u hašteřivé ženy... Ten Stopař je velmi zvláštní člověk, Mabel, když mám říci pravdu.“

„Jen pravdu, pane Muire, nebo raději nic. Stopař je můj přítel, velmi dobrý přítel, a nikdo o něm přede mnou nesmí říci nic špatného.“

„Ujišťuji vás, Mabel, že o něm nechci říci nic špatného, ale zároveň pochybuji, že se o něm dá říci příliš mnoho dobrého.“

„Přinejmenším skvěle střelí,“ odpověděla Mabel s úsměvem, „to vy nemůžete popřít.“

„Budíž mu to přáno, ale je nevzdělaný jako Mohawk.“

„Nemusí znát latinu, ale mluví irokézsky lépe než většina jiných a to má v těchto končinách větší cenu.“

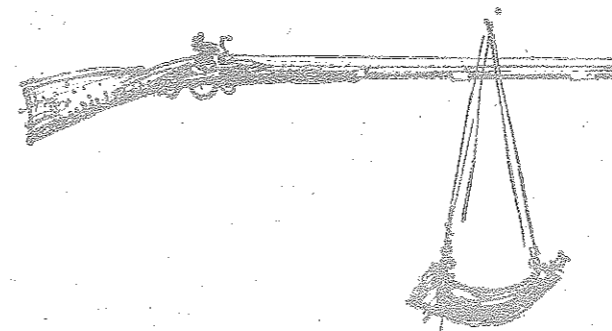
„Kdyby se mě sám Lundie zeptal, jestli víc obdivuji vás nebo váš vtíp, má krásná a pichlavá Mabel, byl bych na rozpacích. Můj obdiv platí stejně obojímu, takže si často myslím, že jednou nese palmu vítězství to, podruhé ono! Ach, nebožka paní Muirová se vám v tomhle podobala.“

„Myslíte poslední paní Muirovou, pane?“ zeptala se Mabel a podívala se nevinně na svého společníka.

„Počkat, počkat! To je zas nějaká Stopařova pomluva. Řekl bych, že se vám ten chlapík asi pokoušel namluvit, že jsem už měl víc než jednu ženu.“

„To by byl ztrácel čas, pane, protože kdekdo ví, že jste tu smůlu měl už čtyřikrát.“

„Jen třikrát, jako že se jmenuji David Muir. Čtvrtá — to je jen pomluva, krásná Mabel, vlastně ji nosím teprve v srdci.“

„Nuže, jsem šťastná, že já tou čtvrtou nebudu.“

„Nemějte strach, kouzelná Mabel, kdybyste vy byla čtvrtou, na všechny ostatní bych zapomněl a vaše podivuhodná krása a vaše vlastnosti by vás postavily na první místo. Nebojte se, že byste v čemkoli byla čtvrtá.“

„Děkuji vám za útěchu, pane Muire,“ řekla Mabel se smíchem, „ať jste myslel cokoli. Přiznám se vám, že raději chci být čtvrtá co do krásy než být čtvrtou ženou.“

Myslela, že bude mít konečně pokoj od nepřijemných pozorností, které pokládala za neupřímné. Ale to neznala Davida Muira. Byl zvyklý na to, že dostával košem, a věděl dobře, co dokáže vytrvalost. Nezdálo se mu, že by si měl zoufat, ale polovýhrůzný a samolibý výraz, s jakým pokýval hlavou za utíkající dívkou, prozrazoval něco nekalého. V té chvíli se přiblížil Stopař a došel nepozorovaně až na několik kroků k Muirovi.

„Nehoňte ji, ubytovateli, nehoňte ji,“ řekl a zasmál se svým nehlučným způsobem. „Je mladá a čiperná, tu doženou jen rychlé nohy. Povídá se, že jste její ctitel, nebo dokonce nápadník?“

„Totéž jsem slyšel o vás, kamaráde; jste to ale odvážlivec, ani tomu nechci věřit.“

„Bojím se, že máte pravdu; když přemýšlím o tom, co jsem, jak málo znám a jak hrubý život jsem vedl, netroufám si ani pomyslet na tak dobře vychované, veselé, dobrosrdečné a jemné děvče...“

„Zapomínáte, že také hezké děvče,“ přerušil ho hrubě Muir.

„Ano, bojím se, že i hezké,“ odpověděl mírný vůdce.

„Ale musím vám, Stopaři, jako starý bojový druh říci,“ přerušil ho ubytovatel, „co o vás Mabel právě řekla. Potom necháte všech pokusů zalíbit se tomu drzému a svěhlavému děvčeti.“

Stopař se podíval vážně na poručíka. Přirozeně ho zajímalo, co si o něm Mabel myslí. Ale měl tolik vrozené slušnosti, že se neptal, co o něm druhý řekl. Muir se však nedal oklamat tímto sebezapřením a klidem. Věděl, že má co dělat s důvěřivým a prostomyslným člověkem, a rozhodl se toho využít, aby se tak zbavil soupeře. Pokračoval proto sám, když viděl, že sebezapření jeho druha je silnější než zvědavost.

„Měl byste vědět, co si o vás myslí, Stopaři,“ pokračoval, „stála tu s rozesmátými očima a v největším veselí zvolala... Ale doufám, že neurazím vaše city, Stopaři?“

„Jistě ne, ubytovateli, jistě ne. Mabelino mínění má pro mne větší cenu než názor kohokoliv jiného.“

„Pak vám tedy nic neřeknu a nechám si to pro sebe.“

„Nemohu vás nutit, abyste mluvil, ubytovateli, když nechcete, a snad bude lépe, nebudu-li znát Mabelino mínění. Z vašich slov mám dojem, že mi nelichotilo.“

Ale ubytovatel pokračoval: „Všiml jste si, jak spěchala, když jste se blížil? Povím vám jen, že to domyšlivé děvče tak utrkalo, aby neslyšelo, co jsem musel říci na vaši obranu.“

„A co vám napadlo, ubytovateli, v můj prospěch?“

„Nemohu vám přesně opakovat slova. Děvče bylo stejně netrpělivé a nechtělo slyšet ani polovinu toho, co jsem říkal. Ale uháněla odtud, Stopaři, jak jste sám viděl, jako by se už dávno rozmyslela a nezáleželo jí na tom, aby poslouchala. Bojím se, že se už nějak rozhodla.“

„Mám také takové obavy, ubytovateli, a její otec se přeje jen zmýlit. Ano, ano, seržant se pořádně zmýlil.“

„Ale proč byste, člověče, nařikal a zanedbával slávu, které jste si za tolik let dobyl? Přehodte si přes rameno svou pušku, s níž tak mistrně zacházíte, a vzhůru do lesa, protože žádná ženská sukně nestojí ani za minutu trápení. Vím to ze zkušeností. A jestli se chcete Mabel pomstít, máte teď nejlepší příležitost.“

„Nejméně ze všeho si přeju mstít se Mabel, poručku.“

„Víte, Stopaři, že jsme tady ve velice ošemetném a nejistém postavení, skoro bych řekl ve lví tlamě.“

„Chcete pokládat Francouze za toho lva a tento ostrov za jeho tlamu, poručku?“

„Jen obrazně, milý příteli, protože Francouzi nejsou lvi a tenhle ostrov se nedá pokládat za lví tlamu, ale spíš se bojím, a snadno by k tomu mohlo

dojít, aby se ten ostrov nestal oslí tlamou.“ Ubytovatel propukl v pohrdlivý smích, kterým rozhodně nevyjadřoval úctu a obdiv k příteli Lundiemu, že by moudře zvolil tento zvláštní ostrov pro svoje vojenské výpady.

„Je to nejlépe vybrané místo, na jaké jsem kdy přišel,“ řekl Stopař a rozhlédl se kolem, jako by se díval na obraz.

„To nepopírám, Lundie je vynikající voják, ale v omezeném prostředí. Jeho otec byl velký statkář, ale měl tentýž osud. Narodil jsem se na jejich statku a stýkám se s majorem už tak dlouho, že jsem si zvykl vážit si všeho, co říká a dělá. To už je má slabost, Stopaři, jak víte. A řeknu vám, tohle místo může být oslovské i šalamounské, jak chcete. Má nešťastnou polohu, to je zřejmě ze všech Lundieho ostražitých opatření a pokynů. Po Tisíci ostrovech slídí divoši a hledají právě naši stanici; Lundie o tom ví z určité zprávy. Prokázal byste největší službu našemu pluku, kdybyste našel jejich stopu a svedl je na falešnou cestu. Seržant Dunham si naneštěstí vzal do hlavy, že nám hrozí nebezpečí z horní části řeky, protože Frontenac leží nad námi. Ale zkušenost nás učí, že Indiáni vždycky přijdou z té strany, odkud je nejméně očekáváme, a musíme je proto čekat zdola. Vezměte kanoe a pusťte se po proudu mezi ostrovy, abychom zjistili, jestli nám odtamtud nehrozí nebezpečí.“

„Velký had pátrá právě v těch končinách. Zná dobře stanici a jistě by nám dal včas znamení, kdyby nás chtěl někdo zaskočit.“

„Je to jen Indián, Stopaři, a tohle vyžaduje bělochův postřeh. Lundie bude do smrti vděčný tomu, kdo mu pomůže vyvázat z tohoto malého dobrodružství s vítěznou vlajkou. Po pravdě, kamaráde, Lundie ví, že se do toho neměl pouštět, ale je tvrdohlavý jako starý pán, jeho otec, a nepři-

znal by chybu, i kdyby byla nad slunce jasnější.“ Ubytovatel vykládal dál a snažil se přemluvit Stopaře, aby ihned opustil ostrov. Rozpřádal uvedené důvody, které si někdy odporovaly. Nejednou něco žádal a v příští chvíli zas chtěl pravý opak. I prostý Stopař viděl nesrovnalosti v poručíkových úvahách, ačkoliv ho vůbec nepodezíval, že by ho chtěl z ostrova odstranit jako Mabelina nápadníka. Netušil tajné Muirovy cíle, ale nebyl slepý k jeho chytráctví. Nakonec se po dlouhém rozhovoru rozešli, aniž by ho Muir přesvědčil, s pocitem vzájemné nedůvěry; vůd-

cova nedůvěra, jako všechno u tohoto muže, pramenila z jeho přímé, nezaujaté a ušlechtilé povahy. Zlé následky měla porada, kterou měl poručík krátce nato se seržantem Dunhamem. Když skončila, dal Dunham vojákům důvěrné rozkazy; vyklidili srub a obsadili chaty a dalo se tušit, že se chystá výprava. Skutečně, sotva zapadlo slunce, přišel seržant, který měl až do té doby co dělat v přístavišti, se Stopařem a s Capem do své chaty. Když se posadili k čistě prostřenému stolu, který pro ně Mabel přichystala, prozradil něco ze svého plánu.

„Musím ti už teď, děvče, říci, že se ještě dnes v noci musíme vydat na výpravu, abys tedy nebyla překvapená, až se ráno probudíš a nevidíš nás tady.“

„Vy chcete odjet, tatínku, a nechat mne a Jennii tady na ostrově samotné?“

„Ne, dceruško, nic takového neuděláme. Zůstane s tebou poručík Muir, strýc, desátník M'Nab a tři muži jako posádka. Jennie i švagr Cap se mohou nastěhovat do naší chaty, aby ti nebylo smutno.“

„A pan Muir?“ zeptala se Mabel. Uvědomovala si jen zpola, co říká, ačkoliv předvíдалa, kolik nepřijemností jí vzejde z tohoto uspořádání.

„Může se ti dvořit, jestli chceš. Je to zamilovaný mládenec, zbavil se čtyř žen a je celý žhavý, aby si vzal párou a ukázal, jak ctí jejich památku.“

„Ubytovatel říká,“ poznamenal Stopař nevinně, „že když bylo srdce rozedráno tolika ztrátami, je nejlepší znovu přeorat celé pole a zahladit všechny minulé stopy.“

„Orat nebo vláčet, v tom není velký rozdíl,“ odpověděl seržant posměšně. „Jen ať se u Mabel vypovídá a bude po dvoření. Víš dobře, že moje dcera nikdy nebude ženou poručíka Muira.“

„Jak by mohla?“ vmísil se do řeči Cap, „vždyť to ani není celý voják.“

„Vůbec nemyslím na svatbu, tatínku a strýčku, a raději o tom nemluvmé. Ale kdybych na ni myslela, rozhodně bych si nevybrala muže, jehož lásku už vyzkoušely tři nebo čtyři jiné.“

Seržant kývl hlavou na vůdce, jako by chtěl říci tak vidíš, ale z ohledu na dceriny city začal mluvit o něčem jiném.

„Ani ty, Mabel, ani švagr Cap,“ řekl, „nemůžete pravoplatně velet malé posádce, kterou nechám na ostrově, ale můžete radit a mít dobrý vliv. Přesně řečeno, velitelem bude desátník M'Nab. Hleděl jsem v něm vzbudit sebevědomí, aby neustupoval poručíku Muirovi, který jako dobrovolný účastník nemá právo zasahovat do jeho služebních záležitostí. Přeji si, abys podporoval desátníka, švagře Cape. Kdyby ubytovatel jednou prolomil pravidla naší výpravy, jistě by chtěl poroučet i mně, jako M'Nabovi.“

„Zvlášť jestli ho Mabel skutečně pošle k šípku, až budeš pryč. Ale každé plavidlo mi, seržante, necháš na starosti? Nejhorší nepořádky vždycky vznikaly z nedorozumění mezi vrchním velitelem na souši a na moři.“

„Desátník bude, švagře, jediným velitelem. Ale můžeš mu radit, zejména co se týká lodí. Nechám vám tady jeden člun, abyste mohli ustoupit, kdyby to bylo nutné. Znáš dobře desátníka, je to statečný

člověk a dobrý voják. Můžete se na něj spolehnout, jestli ho uhlídáte před sklenicí s rumem. Ale je to Skot, a jistě bude povolný k názorům ubytovatele. Před tím tebe i Mabel varuji.“

„Ale proč nás tu necháváš, tatínku? Jela jsem s tebou, abych se o tebe starala, a proč nemám jet dál?“

„Jsi hodné děvče, Mabel, pravá dcera Dunhamů. Ale musíš tu zůstat. Odplujeme z ostrova zítra ráno před úsvitem, aby ničí slídivé oko nevidělo, že opouštíme úkryt. Vezmeme si dva větší čluny a necháme vám tu třetí a malou kanoi z kůry. Chceme zajet do průlivu, kterým se plaví Francouzi, a tam budeme čekat možná týden v záloze. Chceme přepadnout jejich nákladní lodi, které asi pojedou do Frontenaku se spoustou zboží pro Indiány. Vezou příkrývky, cetky, pušky, střelivo, zkrátka všechno, čím Francouzi podplácují svoje ničemné divošské spojence, aby páchali ďábelské kousky, vysmívali se zákonům lidskosti a všemu, co je lidstvu svaté a drahé. Když jim vezmeme tyto zásoby, nabouráme jejich plány a získáme čas; tohoto podzimu už nemůže přijít přes moře nové zboží.“

„Ale tatínku, vždyť Jeho Veličenstvo také využívá Indiánů?“ zeptala se Mabel zvědavě.

„Zajisté, ale má právo je využívat. Je obrovský rozdíl, jestli to dělají Francouzi, nebo Angličané, to je každému jasné.“

„Ale tatínku, mně se zdá, že se tím na celé věci nic nemění. Jestliže je špatné, že si Francouzi najímají divochy, aby bojovali proti jejich nepřítelům, je to stejně špatné od Angličanů. Uznáváte to, Stopaři?“

„Máte pravdu, máte pravdu. Nikdy jsem neprotestoval, když Francouzi dělali totéž co my. Ale přesto je horší stýkat se s Mingem než stýkat se s Delawarem. Kdyby ještě žili nějakí příslušníci tohoto spravedlivého kmene, nepokládal bych za zločin poslat je proti darebákům.“

„Ale vždyť by právě tak skalpovali a pobíjeli mladé i staré, ženy i děti!“

„To patří k jejich povaze, Mabel, a nesmíme je proto odsuzovat. Povaha zůstane povahou, i když ji různé kmeny různě projevují. Já jsem například běloch, a proto se snažím chovat se jako běloch.“

„Tomu nerozumím,“ odpověděla Mabel. „Co je zákonné u krále Jiřího, je snad zákonné i u krále Ludvíka.“

Všichni, kromě Mabel, už měli té rozepře dost a nikomu se nechtělo v ní pokračovat. Sotva dojedli, seržant se rozloučil s hosty a pak si ještě dlouze a důvěrně pohovořil s dcerou.

Ještě nikdy mu Mabel nepřipadala tak krásná jako toho večera. Snad mu nikdy neukázala tolik dojemných vlastností. Začala o něho mít skutečnou starost a její lásku povzbuzovala něžnost, kterou vyvolala v strohém srdci starého vojáka. Nebývalo jí vždycky s otcem úplně volno, protože její větší vzdělání vyvolávalo mezi nimi jakousi propast, kterou ještě prohlubovala seržantova vojenská drsnost způsobená dlouhým stykem s podřízenými vojáky, které musel držet na uzdě tvrdou kázní. Teď však byl rozhovor mezi otcem a dcerou mnohem důvěrnější a Mabel se radovala z otcovy rostoucí něhy, po které mlčky toužila ve svém horoucím srdci od chvíle, kdy sem přišla.

„Smutně a těžko se mi jde do boje, když jsem tu nechal dceru bez ochránce,“ povzdychl si seržant.

„Dala bych nevímco, kdybych ti mohla ulehčit, drahý tatínku.“

„Mohla bys mi ulehčit,“ řekl seržant a podíval se láskyplně na svou dceru, „ale nerad bych na tebe svaloval nějaké břímě.“

Mluvil hlubokým, rozdechvým hlasem. Mabel u něho dosud neviděla tolik lásky. Jeho obvyklá strohost se mísila s dojetím, což u něho jindy nebývalo. Celým srdcem toužila zbavit ho starostí.

„Tatínku, mluv otevřeně!“ zvolala skoro křečovitě.

„Ne, Mabel, nebylo by to správné, moje přání se asi velmi liší od tvého.“

„Nic si nepřeji a nevím, co chceš říci. Mluvíš snad o mém budoucím sňatku?“

„Kdybych tě viděl jako nevěstu Stopařovu, kdybych věděl, že jsi mu slíbila ruku, myslím, že bych umřel šťastný, ať by se stalo cokoli. Ale nechci od tebe žádné sliby, má drahá. Nechci tě nutit k ničemu, čeho bys litovala. Polib mě, Mabel, a jdi spát.“

Kdyby byl seržant Dunham vyžadoval od Mabel příslib, po němž ve skutečnosti tak toužil, byl by narazil na odpor, který by asi těžko překonal. Ale když nechal věci přirozený průběh, získal mocného spojence. Citlivá a ušlechtilá Mabel dovedla ustoupit spíš lásce než hrozbě. V tomto dojemném okamžiku myslila jen na otce, který ji měl brzo opustit, snad navždy. Všechna její vroucí láska k němu, jež byla dřív živena hlavně představivostí a která byla v posledních čtrnácti dnech trochu otřesena seržantovým drsným chováním, teď znovu vzplanula, roznícena silnými a čistými city. Teď pro ni otec znamenal všechno a Mabel by byla podstoupila jakoukoli obět, aby byl šťastný.

„Tatínku,“ řekla tiše a téměř se slavnostním klidem, „vezmu si toho, koho budeš chtít.“

„Ne, ne, Mabel, sama si vybereš...“

„Nemám na vybranou -- nikdo mě o ruku nežádal, jen Stopař a pan Muir. Mezi těmi dvěma by nikdo neváhal. Ne, tatínku, vezmu si toho, koho mi vybereš.“

„Znáš mou volbu, má drahá. S nikým nemůžeš být šťastnější než s ušlechtilým vůdcem.“

„Dobře, budu souhlasit, jestli to Stopař chce a jestli mě znovu požádá o ruku, nechceš přece, tatínku, abych se mu sama nabízela, a také to nikdo nesmí udělat za mne.“ Když to říkala, rozlil se jí ruměnec po bledých tvářích, protože jí odvážné a ušlechtilé rozhodnutí zrychlilo proudění krve v těle. „Nikdo s ním o tom nesmí mluvit, ale když za mnou přijde znovu a vyslechne všechno, co má poctivá dívka říci svému budoucímu manželovi, a bude mě potom chtít za ženu, vezmu si ho.“

„Díky, Mabel, budeš odměněna, jak si zaslouží poslušná dcera!“

„Ano, tatínku, jen buď klidný. Jdi bez starostí na výpravu. O mne už nemusíš mít strach. Na jaře -- potřebuji trochu času -- na jaře si vezmu Stopaře, jestli mě ještě bude chtít.“

„Mabel, má tě rád, jako já jsem měl rád tvou matku.“

„Ano, věřím tomu, sama jsem se přesvědčila, že má o mně lepší mínění, než zasloužím, a nikoho na světě si víc nevážím, ani tebe, tatínku, než Stopaře.“

„Tak je to správné, má drahá, a váš svazek bude šťastný. Nemám to tedy říci Stopařovi?“

„Raději ne, tatínku. Ať to přijde samo, přirozeně.“ Úsměv, kterým se rozjasnila Mabelina krásná tvář, připadal otci jako andělský, ale zkušenější znalec prchavých lidských citů by byl postřehl v Mabelině výrazu cosi divokého a nepřirozeného. „Ne, ne, musíme všemu nechat vlastní běh. Dala jsem ti, tatínku, slavnostní slib.“

„To stačí, Mabel. Teď mi dej políbení a buh tě ochraňuj! Jsi dobrá dcera.“

Mabel se vrhla otci do náručí, bylo to poprvé v jejím životě, a plakala jako dítě. Vojákově drsné srdce zjihlo a slzy obou se smísily. Ale seržant Dunham se rychle ovládl, jako by se styděl, jemně se vymkl z dcerina objetí, popřál Mabel dobrou noc a šel spát. Vzlykající dívka odešla do kouta místnosti, který si upravila jako prosté lůžko. Za několik minut bylo v chatě slyšet už jen hlučné oddechování starého vojáka.

KAPITOLA 20

*Já našel u slunného kamene,
když na pouť jsem se dal,
divokou růži na stonku zeleném
v místě, kde sad dřív stál.*

CAMPBELL

Když se Mabel probudila, byl den a slunce už stálo hezkou chvílí na nebi. Spala klidně s čistým svědomím, sladce zmožena únavou. Ani hluk vojáků, kteří byli od časného rána na nohou, ji nevytrhl ze spaní. Rychle vstala, oblékla se a za chvíli už vdechovala čerstvý, vůni prosycený ranní vzduch. Poprvé byla silně dojata zvláštní krásou ostrova a jeho úplnou osamčlostí. Zdálo se, že bude jeden z nádherných podzimních dnů, tak častých v těchto podnebných podmínkách, že si jich lidé dost neváží, přestože vliv takového počasí na dobrou duševní pohodu je neobyčejný. Působilo na Mabel blahodárně, ačkoli měla strach z nebezpečí hrozícího otci. Začala ho mít tak ráda, jak dovedou milovat jen ženy, když se zbaví nedůvěry.

Ostrov jako by byl úplně pustý. Dojem rušnosti ze včerejšího večera se teď úplně rozplynul. Mabel se rozhlížela na všechny strany, než spatřila někoho, kdo by ji rozptýlil v nečekané osamčlosti. Ale pak najednou spatřila všechny, kdo tu zůstali, v hloučku u táborového ohně. Podle postavy strýce Capa, kterého nejlépe znala, se ujistila, že to jsou opravdu oni. Zvědavě pozorovala ostatní. Kromě Capa a ubytovatele tam byl desátník, tři vojáci a žena, která jim vařila. V chatách bylo ticho a prázdno. Nad stromy, které je zpola malebně zakrývaly, vyčnívala nízká střecha tvrže, podobná hlídkové věži. Slunce už místy ozářilo mýtinu. Nad hlavou se klenulo vznešené modré nebe. Bylo bez mráčku a Mabel si tajně přála, aby to byla předzvěst míru a klidu.

Když viděla, že jsou všichni zabráněni do důležité činnosti, snídání, vyšla si, nikým nepozorována, na konec ostrova, kde byla úplně skryta mezi stromy a keři. Rozhrnula větve a octla se na břehu. Dívala se, jak drobné vlny takřka neznatelně přibíhaly a zase ustupovaly, omývající břeh. Byly to vzdálené dozvuky vlnobítí, které zmítalo jezerní hladinou o padesát mil výše. Otvíral se tu rozkošný rozhled. Mabel měla smysl pro krásy přírody. Okouzlena se kochala nejhezčími průhledy mezi ostrovy a říkala si, že nikdy neviděla nic krásnějšího.

Najednou se polekala. Zdálo se jí, že mezi křovinami na břehu protějšího ostrova zahlédla lidskou postavu. Od jednoho břehu k druhému nebylo dál než sto metrů. Mohla se sice mýlit, protože v té chvíli, kdy se jí postava mihla před očima, byla hluboce zamyšlená, ale spíš věřila, že tam někdo skutečně byl. Věděla, že ani jako žena není bezpečna před kulkou Irokéze, kdyby ji uviděl; proto pudově couvla, aby se skryla co nejlouběji v listí. Přitom upírala zrak na protější břeh a marně nějakou dobu čekala, až se neznámý objeví. Už chtěla odejít z křovin a pospíšit k strýci, aby mu sdělila svoje podzření, když uviděla, jak se na protějším břehu nad skupinou keřů vztýčila olšová větev; někdo na ni mával, a jak se jí zdálo, přátelsky. Pro Mabel, tak nezkušenou v pohraniční válce, to bylo vzrušující, přesto však cítila, že musí zachovat rozvahu a jednat statečně a opatrně.

Ale chápala také, že přišel okamžik, kdy musí ukázat, že je pravou dcerou seržanta Dunhama. Zdálo se jí, že na ni mává přítel; proto po chvíli váhání také ulomila větev, připevnila ji na tyčku, prostrčila otvorem mezi keři a zamávala v odpověď. Snažila se napodobit pokud možno způsob neznámého.

Tento němý rozhovor obou stran trval asi tři minuty. Pak Mabel viděla, jak se opatrně rozhrnují protější křoviny a v otvoru se ukázal lidský obličej. Mabel postřehla na první pohled, že to je indiánská tvář a k tomu tvář ženy. V příštím okamžiku poznala Červnovou rosou, ženu Lučihlavovu. V době, kdy spolu cestovaly, si ji Mabel zamilovala pro její jemnost a pokornou prostotu i proto, jak se s bázní i láskou dívala na svého manžela. Jednou nebo dvakrát během cesty se Mabel zdálo, že je k ní Tuskaror nepřijemně dotěrný, a jeho ženu to tak trápilo, že nápadně zesmutněla. Mabel jí každou takovou lítost, kterou jí mimoděk způsobila, vynahrzovala vlídností a láskou, takže k ní mladá žena velmi přilnula. Když se Mabel s Červnovou rosou rozešla, byla přesvědčena, že ztratila přítelkyni.

Nemá smysl vypočítávat všechny cesty, kterými lidské srdce získává důvěru. Ale mladá tuskarorská žena si Mabel naklonila. Mabel měla dojem, že tato zvláštní návštěva jí má prospět, a chtěla se s Rosou sejít. Neváhala a vyšla z křoví. Zaradovala se, když Červnová rosa se stejnou důvěrou směle vystoupila ze svého úkrytu. Obě dívky — Tuskarorka, ač provdána, byla ještě mladší než Mabel — si teď živě dávaly přátelská znamení. Mabel kývala na svou přítelkyni, aby šla k ní, i když nevěděla, jak by se to dalo provést. Ale Červnová rosa jí za chvíli ukázala, že to možné je. Na okamžik zmizela, ale hned nato se objevila u zádi

kanoe, kterou tlačila k okraji křovin. Mabel ji už chtěla pobídnout, aby přeplavala, ale právě ji hluchým hlasem zavolal strýc. Dala rychle tuskarorské dívce znamení, aby se schovala. Vyběhla z křovin a spěchala po louce za strýcem. Všichni seděli u snídání. Cap jen na chvíli přestal jíst, aby ji zavolal. Mabel blesklo hlavou, že to je nejprůhodnější okamžik k rozhovoru s Rosou. Omluvila se, že ještě nemá na jídlo čas, a znovu se rozběhla do křoví. Za chvíli zas navázala spojení s mladou Indiánkou. Červnová rosa rychle pochopila. Stačilo několik tichých úderů pádla, a její kanoe se vnořila do křovin vojenského ostrova. Za chvíli už ji Mabel vedla za ruku leskem do své chaty. Naštěstí chatu od ohně nebylo vidět, a tak vešly, aniž by je kdo spatřil. Mabel rychle vysvětlila své přítelkyni, jak nejlépe dovedla, že ji musí na chvíli opustit. Schovala ji ve své světnici a byla přesvědčena, že Červnová rosa neodejde, dokud ji nevybídne. Šla k ohni a posadila se mezi ostatní. Snažila se být co neklidnější.

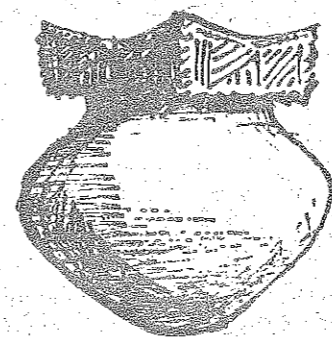
„Kdo přijde poslední, dostane zbytky, Mabel,“ řekl strýc mezi dvěma sousty pečeného lososa. I když kuchařské umění v těchto dalekých končinách bylo prosté, byla pečeně velmi chutná. „Kdo přijde poslední, dostane zbytky; to je správná zásada, a loutalové si aspoň podruhé pospíší.“

„Neloudala jsem se, strýčku. Jsem vzhůru už aspoň hodinu a zkoumala jsem náš ostrov.“

„Z toho jste asi málo získala, slečno Mabel,“ poznamenal Muir. „Podle mého názoru je tenhle ostrov velmi špatným vojenským bodem a obávám se, že tu dřív nebo později dojde k nějaké nehodě.“

„Doufejme, že to bude až po našem odjezdu,“ řekla Mabel, „nemám chuť se učit franštině.“

„Budeme rádi, když to nebude irokézština. Přel jsem se s majorem Duncanem, když ostrov obsazoval, ale tvrdohlavec vždycky prosadí svou. Připojil jsem se k této výpravě především proto, abych trochu pobavil vaši krásnou neteř, pane Cape, a pomáhal jí, kdyby

toho bylo zapotřebí; za druhé jsem chtěl sepsat věci, které patří do mé působnosti, aby nevznikly žádné spory, jaké vlastně byly ztráty, kdyby je nepřítel zabral.“

„Myslíte, že je naše postavení tak vážné?“ zeptal se Cap. Odpověď ho natolik zajímala, že přestal žvýkat zvěřinu, kterou střídal s rybou. „Je nebezpečí naléhavé?“

„To neříkám, ale netvrdím ani opak. Ve válce hrozí nebezpečí vždycky. Je větší na předním postavení než v hlavním ležení. Nesmělo by nás překvapit, kdyby nás Francouzi v kterýkoliv okamžik navštívili.“

„A co bychom u čerta dělali, kdyby k tomu došlo? Šest mužů a dvě ženy by těžko ubránili takové místo, kdyby sem vtrhl nepřítel. Nepochybuji, jak znám Francouze, že přijdou s pořádnou přesilou.“

„Přinejmenším. Málo jich rozhodně nebude. Přesto musíme sestavit řádnou vojenskou dispozici k obraně ostrova, i když nám asi budou chybět síly, abychom jaksepatří provedli potřebná opatření. Především pošleme oddíl na břeh, aby rušil nepřítele ve vysazování. Okamžitě bychom měli umístit silnou zálohu ve srubu, který bude naší pevností, neboť tam se budou pochopitelně stahovat všechny ostatní oddíly, kdyby Francouzi postupovali. Kolem tvrže by se měl vyhloubit příkop, protože by bylo z vojenského stanoviska velmi neopatrné pustit nepřítele až k našim zdem, aby je podkopal. Rohatky zadrží nápor jízdy. Proti dělostřelectvu bychom mohli postavit v lese reduty. Silné jízdní oddíly budou neustále připraveny, aby zadržely nepřátelský postup; tyto roztroušené chaty, budou-li dobře střezeny a obklopeny zákopy, se promění ve výborné obranné pozice.“

Cap hlučně hvízdal. „A kdo vám, u všech čertů, najde dost lidí, ubytovatelů, abyste tohle dokázal?“

„Zajisté král, pane Cape. Je to jeho válka, tak ať nese její břímě.“

„Je nás jen šest! Pěkně se vám to povídá, ke všem všudy! Vás pošleme na břeh, abyste jim bránil v přistávání, Mabel by mohla harcovat aspoň jazykem, vojákova žena sehraje roli rohatek a zadrží jízdu, desátník bude velitelem opevněného tábora, jeho tři vojáci obsadí pět chatrčí a já se usadím ve srubu. Vy umíte ale malovat, poručíku, měl byste být raději malířem než vojákem.“ Cap si znovu hvízdal.

„Ne, moje dispozice byla velmi přesná. Není mou vinou, že nemáme dost vojska, abychom plán provedli; je to vina ministrů Jeho Veličenstva.“

„Kdyby se opravdu nepřítel objevil, co máme dělat?“ zeptala se pozorně Mabel, protože myslela na hosta v chatě.

„Radil bych, má krásná Mabel, abychom se pokusili o totéž, co proslavilo Xenofonta.“

„Myslím, že navrhuje ústup, jestli rozumím vaší narážce.“

„Svým velkým přirozeným důvtipem jste uhodla, slečno. Vím, že váš vzácný otec naznačil desátníkovi, jakými způsoby a prostředky by se podle jeho představa dal ostrov hájit, kdyby Francouzi objevili naši stanici. Váš otec je sice výtečný seržant a koná svou povinnost nejlépe ze všech velitelů, kteří kdy mávali šavlí, ale přece jen není velký lord Stair ani vévoda z Marlboroughu. Neupírám seržantovi skvělé zásluhy na jeho poli působnosti a nechci tvrdit, že představení, kteří jsou o nějakou šarži vyš, své věci rozumějí lépe. Seržant Dunham se radil se srdcem místo s rozumem, když vydal takové rozkazy. A jestliže tvrz padne, hana stihne toho, kdo nařídil, aby zde byla postavena, a ne toho, kdo jí dal bránit. Ať váš otec vydal jakékoliv pokyny, kdyby se Francouzi a jejich spojenci vylodili, dobrý velitel nikdy neopomine připravit všechno, čeho je třeba k ústupu. Radil bych panu Capovi, admirálu našeho loďstva, aby připravil loď, kdybychom museli vyklidit ostrov. Náš člun má velkou plachtu. Když ho sem přivlečeme a zakotvíme tam pod těmi stromy, budeme mít dobré místo k rychlému nalodění. Víte, má krásná Mabel, že o necelých padesát metrů dále se dostaneme k průlivu mezi dalšími ostrovy? Kdo by sem snad vnikl, už nás neuvidí.“

„Máte pravdu, pane Muire, ale co když Francouzi přijdou právě z té strany? Jestli je to dobrá cesta k ústupu, je stejně dobrá k útoku.“

„Nejsou tak chytří,“ odpověděl Muir a rozhlédl se kradmo a neklidně kolem. „Nejsou tak chytří. Francouzi jsou větroplachové a postupují vždycky naslepo. Můžeme je tedy čekat, jestli vůbec přijdou, z druhé strany ostrova.“

V dalším rozhovoru se mluvilo hlavně o tom, je-li vylodění pravděpodobné a jak mu nejlépe čelit.

Mabel už neposlouchala tak pozorně. Byla jen překvapena, že poručík Muir, důstojník, o jehož statečnosti nikdo nepochyboval, otevřeně doporučuje ustoupit z ostrova, jehož obrana jí připadala dvojnásob nutná, protože byla spojena se ctí jejího otce. Ale myslela teď tolik na svého hosta, že při nejbližší příležitosti odešla od stolu a za chvíli byla v chatě. Zavřela pečlivě dveře a přesvědčila se, že malé okno je zakryto záclonkou. Pak zavedla Červnovou rosu, nebo prostě Rosu, jak jí říkali, do přední světnice. Dávala jí všemožně najevo, že jí má ráda a že jí důvěřuje.

„Jsem ráda, že jsme se zase setkaly, Roso,“ řekla Mabel jímavým hlasem a s nejsladším úsměvem.

„Jsem opravdu ráda. Co tě sem přivedlo a jak jsi našla náš ostrov?“

„Mluv pomalu,“ řekla Rosa a oplátila jí úsměv. Stiskla její malou ruku ve svých dlaních, které byly stejně drobné, jenže zhrublé prací. „Pomaleji, ne tak rychle.“

Mabel opakovala otázky a snažila se potlačit rozčilení. Podařilo se jí mluvit tak zřetelně, že jí Rosa rozuměla.

„Rosa — přítel,“ odpověděla Indiánka.

„Věřím ti, Roso — z celého srdce ti věřím; a proč jsi přišla?“

„Přítel navštěvuje přítele,“ odpověděla Rosa a zase se na Mabel usmála.

„Snad jsi měla jinou příčinu, Roso, jinak by ses nevydávala do takového nebezpečí, a k tomu sama. Jsi sama, Roso?“

„Rosa je s tebou, a nikdo jiný. Rosa přišla sama, v kanoi...“

„Doufám, myslím si to — ne, vím to. Nezradila bys mě, Roso!“

„Co je to zrada?“

„Nezradíš mě, nevydáš Francouzům ani Irokézům, ani Lučihlavovi?“

Rosa zavrtěla hlavou.

„Neprodáš můj skalp?“

Rosa ovinula láskyplně paži kolem Mabelina útlého boku a přitiskla dívku k srdci s takovou něhou a láskou, že Mabel vstoupily slzy do očí. Bylo to tak žensky něžné, že nebylo možno nevěřit v upřímnost mladé a ušlechtilé Indiánky. Mabel jí také objala. Pak jí držela za ruce, dívala se jí do očí a vypytovala se dál.

„Jestli chce Rosa něco říci své přítelkyni, může mluvit,“ řekla. „Mám uši otevřené.“

„Rosa má strach. Lučihlav ji zabije.“

„Ale Lučihlav se to nikdy nedoví.“ Mabel se začervenala, když to řekla. Uvědomila si, že nutí ženu, aby zradila svého muže. „Mabel mu to neřekne.“

„Rozbijte Rose tomahavkem hlavu.“

„To se nesmí stát, drahá Roso. Už radši nic neříkej, když ti hrozí něco tak strašného.“

„Ve srubu dobře spát, dobře bydlet.“

„Chceš říci, Roso, že se zachráním, když zůstanu ve

srubu? Proto se na tebe Lučihlav jistě nebude zlobit, že jsi mi to řekla. Nemůže mi přát nic zlého, vždyť jsem mu nikdy neublížila.“

„Lučihlav nechce ublížit krásné bílé tváři,“ odpověděla Rosa a odvrátila obličej. Ač mluvila stále měkčím a tichým hlasem indiánské ženy, teď jej ještě víc ztlumila a z jejích slov zněl smutek a strach. „Lučihlav miluje dívku s bledou tváří.“

Mabel se začervenala, sama nevěděla proč, a na chvíli se z jemnosti odmlčela. Ale musela se dovědět víc, Rosa ji hodně poplašila, proto se začala vyptávat.

„Nevím, proč by mě Lučihlav miloval, nebo nenáviděl,“ řekla. „Je nablízku?“

„Žena má svého muže vždycky blízko, je tady,“ odpověděla Rosa a položila si ruku na srdce.

„Jak jsi skvělá! Ale pověz mi, Roso, mám jít už dnes do srubu, teď ráno — hned?“

„Srub velmi pevný, pevný pro ženy. Ve srubu žádný skalp.“

„Bojím se, že ti rozumím až moc dobře, Roso. Chceš vidět mého otce?“

„Není tady, odešel.“

„Jak to můžeš vědět, Roso, vidíš, že je na ostrově spousta jeho vojáků.“

„Ne spousta, odešli,“ Rosa zvedla čtyři prsty. „Jen tolik červených kabátů.“

„A Stopař? Nechceš vidět Stopaře? Může s tebou mluvit irokézsky.“

„Jazyk odešel s ním,“ zasmála se Rosa. „Nosí jazyk v ústech.“

Dětský smích indiánské dívky byl tak sladký a nakažlivý, že se i Mabel dala do smíchu, ačkoliv měla stále větší strach.

„Zdá se, že všichni o nás všechno, Roso, nebo si to aspoň myslíš. Ale když Stopař odešel, mohl by s tebou Sladká voda mluvit francouzsky. Znáš Sladkou vodu. Mám pro něho doběhnout, aby si s tebou pohovořil?“

„Sladká voda je také pryč, jen srdce tu nechal,“ Rosa se znovu zasmála. Rozhlížela se kolem, jako by nechtěla Mabel uvádět do rozpaků, a pak jí položila ruku na prsa.

Mabel často slyšela, jak jsou Indiáni podivuhodně bystrí a jak všechno pozorují, ačkoliv se zdá, že si ničeho nevšímají. Ale ani ve snu by jí nenapadlo, že se rozhovor stočí tímto směrem. Chtěla jej změnit a zároveň se potřebovala dovědět, jak velké nebezpečí jim hrozí. Proto vstala z táborové stoličky, na které seděla, posadila se dál, kde nedávala tolik příležitosti k důvěrnosti, a doufala, že se doví víc o tom, po čem tak dychtila, a že se vyhne narážkám, které jí působily rozpaky.

„Víš, jak mnoho nebo jak málo mi máš povědět, Roso,“ řekla Mabel, „a snad mě máš tak ráda, že mi řekneš, co potřebuji vědět. Můj strýček je také na ostrově a měla bys být jeho přítelkyní právě tak jako mou. Nezapomeneme na tebe, až se vrátíme na Oswego.“

„Možná že se tam nikdy nevrátíte, kdo ví?“ Rosa to řekla docela neurčitě, jako by dávala nějaký návrh; neposmívala se ani nechtěla strašit.

„Nikdo neví, co se stane. Náš život je v rukou osudu. Ale myslím, že tě osud poslal, abys nás zachránila.“

Tomu Rosa nerozuměla. Dávala najevo jen svou nevědomost, ale zřejmě chtěla Mabel pomoci.

„Srub je velmi pevný,“ opakovala a z tváře jí zmizela nejistota; silně zdůraznila poslední slova.

„Ano, rozumím ti, Roso, a budu dnes spát ve srubu. Povím ovšem strýci, co jsi mi řekla.“

Červená rosa se zarazila a bylo na ní vidět zřejmé rozpaky.

„Ne, ne, ne!“ odpověděla prudce a mnohomluvně, napodobujíc kanadské Francouze, „nic nepomůže říkat Slaná voda. Mnoho mluví, dlouhý jazyk. Myslí, že lesy jsou voda, nerozumí ničemu. Poví Lučihlavovi, a Rosa zemře.“

„Křivdíš mému strýčkovi, určitě by tě nehradil.“

„Ničemu nerozumí. Slaná voda dostal jen jazyk, ale ne oči, ne uši, ne nos — jen jazyk, jazyk, jazyk!“

Mabel úplně nesouhlasila s tímto názorem, ale viděla, že mladá Indiánka strýci nedůvěřuje. Rozhodně by nesouhlasila, aby ho přizvaly k rozmluvě.

„Zdá se, že znáš dobře naše postavení, Roso,“ pokračovala Mabel. „Byla jsi už dřív na našem ostrově?“

„Teď jsem přišla.“

„Jak tedy víš, že to, co jsi řekla, je správné? Můj otec, Stopař i Sladká voda mě mohou slyšet, když je zavolám.“

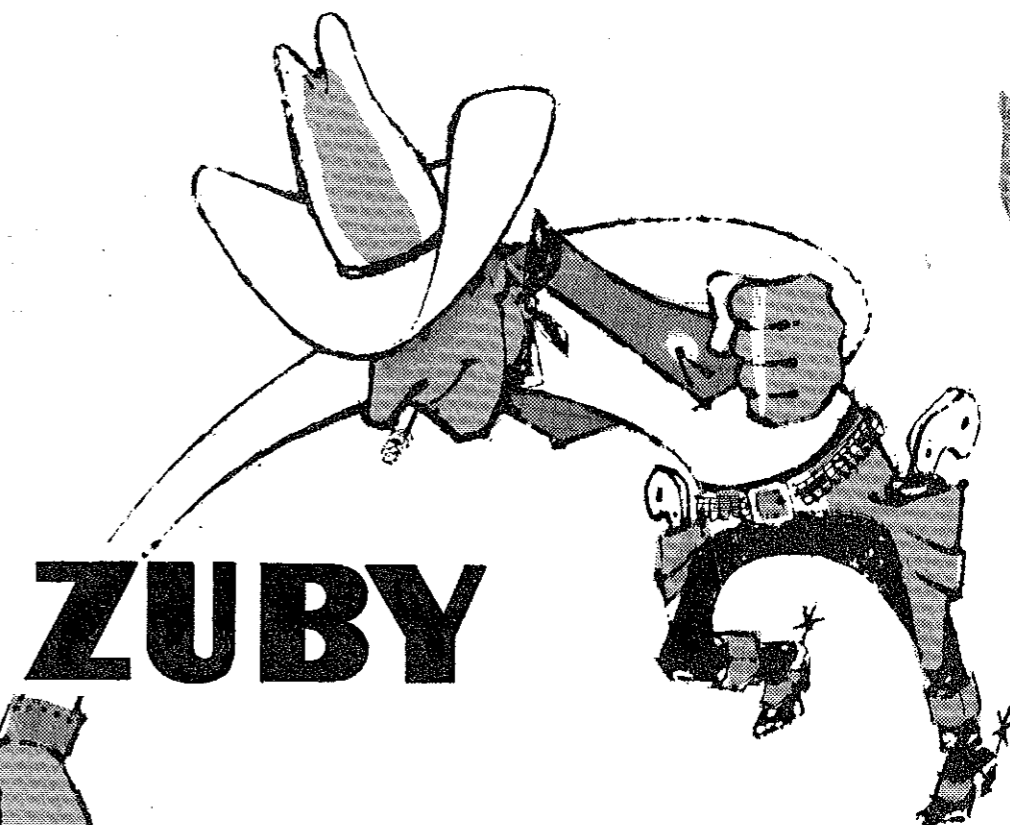
„Všichni odešli,“ řekla Rosa s jistotou a vesele se zasmála.

„Jak to můžeš říkat tak jistě, když jsi nebyla na ostrově a nepřesvědčila se?“

„Mám dobré oči, viděla jsem odjíždět člun s vojáky, viděla jsem loď Sladké vody.“

„Už nás tedy nějakou dobu pozoruješ. Ale myslím, že jsi nespočetala ty, kteří tu zůstali.“

Rosa se zasmála. Znovu zvedla čtyři prsty a pak jen dva palce. Ukázala čtyři prsty a opakovala: „Červené kabáty.“ Pak ukázala dva palce a dodala: „Slaná voda, ubytovatel.“ Bylo to všechno velmi přesné a Mabel začala vážně uvažovat, jestli má nechat Rosu

ZUBY

toho musí vydržet proklatě mnoho!

Proto o ně, damned, pečujte jaksepatří! Nejméně ráno a večer je čistíte zubní pastou **Fluora**, která prokazatelně snižuje výskyt zubního kazu až o tři čtvrtiny.

fluora

zbraň
proti zubnímu kazu

ROZDĚLEJTE OHEŇ —
TO ZAŽENE VLKY

a připravte si večeři — to zažene
hlad. Budou vám chutnat jídla s la-
hůdkovým margarínem SANA, který
se vyrábí z kokosového tuku a sluneč-
nicového a podzemnicového oleje.

SANA

VLASTNÍ SESTRA MÁSLA

TUKOVÝ
PRŮMYSL

